

Midnattsropet

Nummer 1 • 1981 • Årgång 22 • Pris 4:50

Maranata - Du, vår Herre, kom!

Framtiden - finns den?

”Jag hörde den friska sången på Sergels Torg”

Hans-Ove var ute och gick på stan då han plötsligt fick höra sång och musik av icke vanligt slag. Den friska sången kom från Sergels Torg och han närmade sig lite skeptisk den jublande sångarskaran. Något liknande hade han väl aldrig sett. Här stod kristna människor och sjöng och såg GLADA ut, ja, det riktigt strålade om dem. Det här stämde inte med den kristendom han tidigare varit i kontakt med. Kristendom var lika med stelhet och falsk fromhet, trodde han. Men det här var ju något helt annat!

Intervju: Maj-Christine Ögren

Foto: Bo Hagstedt

Jag glömmer aldrig den dagen för tre år sedan (ungefär), när Hans-Ove kom till Gamla Bro för första gången i sitt liv. Jag råkade sitta i församlingens växel den dagen och det föll sig ganska naturligt att vi började samtala. Det blev ett samtal som tog många timmar. Hans-Ove ville lära känna Jesus och lyssnade intresserat när jag och en av systrarna berättade om vår frälsning och om vår väg tillsammans med Herren.

Hur kom det sig då att Hans-Ove Carlsson fann vägen till Gamla Bro i den stora staden Stockholm? Han var nyinflyttad och kände inte till den särskilt bra. Han kommer från Norrland, och är norrbottning, vilket han framhåller med skärpa. Det är visst rysligt nog med det...

Hörde sång

Nåväl, hur hittade han då till Gamla Bro? Ja, han var ute på stan och gick, då han plötsligt fick höra sång och musik av inte så vanligt slag. Den friska sången kom från Sergels torg och han närmade sig lite skeptiskt den jublande sångarskaran. Något liknande hade han väl aldrig sett. Här stod kristna människor och sjöng och såg glada ut, ja, det riktigt strålade om dem. Det här stämde inte med den kristendom Hans-Ove tidigare hade varit i kontakt

med. Kristendom var lika med stelhet och falsk fromhet, trodde han. Men det här var ju något helt annat.

Så började en av de sjungande flickorna att vittna om Jesus och sin frälsning. Senare fick han veta att flickan som med sådan iver och inspiration vittnade var Irene Dahlberg. Hon talade med verklig uppriktighet om den Jesus hon mött och Hans-Ove blev stående och bara lyssnade. Kunde detta verkligen vara sant? I så fall fanns det ju mening med hans liv. En gnista av hopp tändes i hans inre. Annars kände han sig ganska modfärdig på den tiden. Inte nog med att han kände sig allmänt uttråkad och ensam, han tyckte hela livet saknade verkligt innehåll. Tänk om det här var svaret på alla hans frågor!

Ville veta mer

När ungdomarna hade sjungit färdigt tog Hans-Ove mod till sig och gick fram och pratade med Gunno. Han ville veta varifrån de kom och vad de egentligen hade upplevt som kunde sjunga och vittna med sådan inspiration — och som vågade. Hans-Ove hade ju själv känt hur den underbara sången fått hans hjärta, ja, hela hans inre att känna sig ljus och lätt som aldrig tidigare.

— Det kändes faktiskt som om någonting mörkt och olyckligt flög ur mig och lämna-

de plats för något underbart, säger Hans-Ove när han tänker tillbaka på den där söndagen för tre år sedan.

— Det där var något jag ville ha tag i. Det var så mäktigt att jag måste veta mera. Gunno tog med mig till Gamla Bro och där fick jag veta mera om denne Jesus, om Maranataväckelsens arbete och träffa människor som hade samma vittnesbörd — JAG HAR MÖTT HONOM!

Måste välja sida

Så det var inte att undra på att Hans-Ove kände sig omtumlad när han lämnade Gamla Bro. Att det fanns människor som hade lämnat allt för att följa Jesus! Och tänk att det fanns en frälsare som verkligen var uppstånden! Hans-Ove visste väl inte riktigt vad han skulle tro. För tro det ville han, och han hade ju redan fått smaka något av Guds godhet där på torget. Men att ta steget ut och bli frälst, nej, det ville han nog fundera på först.

— Jag förstod ju att om jag skulle bli frälst, en bekännande kristen, så måste jag omvärdera hela mitt liv. Då kanske jag inte ens skulle kunna fullfölja min utbildning till polis, och den hade jag nyss påbörjat, för jag förstod att det kanske skulle bli svårt att agera som polis i en del sammanhang och samtidigt vara Jesu lärjunge.

Så här efteråt kan Hans-Ove skratta när

han berättar det, men då var valet svårt och ödesdigert. Idag är det självklart för honom att i första hand vara Jesu vittne, men då, för tre år sedan, upplevde han en svår brottningskamp.

— Men jag drogs mer och mer till Gamla Bro. Där var en hematmosfär som var så underbar. Den var underbar för mig som kände mig ensam och uttråkad i storstan. Man kände sig alltid välkommen och det var verkligen Jesu kärlek som strömmade emot en. Jag hade ju heller aldrig haft ett riktigt hem utan varit i olika fosterhem, och därför var det så oerhört betydelsefullt för mig att jag kände att jag hörde hemma någonstans.

Nu eller aldrig

En södagskväll vågade han sig ner i Brosalen på ett väckelsemöte. Det var både en skrämmande och fascinerande upplevelse. Att sången och vittnesbörden var äkta rådde inga tvivel, och visst hade predikanten rätt i det han sade, men detta att ta steget fullt ut och bli frälst kostade för mycket.

Men Gud lämnade inte Hans-Ove. Han blev ständigt påmind om Guds existens och kärlek. Det hjälpte inte hur än Hans-Ove försökte fylla ut tomrummet i djupet av sitt hjärta. Han gick ofta ut och "slog runt" men kände bara en gnagande tomhet efteråt.

Och så äntligen efter tre långa kampfyllda månader förstod Hans-Ove att nu eller aldrig måste han ta steget. Han satt och samtalade med Arne Björkman i en av Gamla Bros många trappor. Varenda ord Arne sa brände som eld i Hans-Oves inre. Nu eller aldrig. Så kom Fred och frågade om han inte skulle följa med upp på husförsamlingens möte och bedja tillsammans med syskonen. Hans-Ove följde med Fred och det har han inte ångrat. Han böjde sina knän och kapitulerade inför himmelens Gud.

— Ja, jag kunde ju inte bedja, säger Hans-Ove, men jag bara tackade Jesus, och plötsligt kände jag mig så där lätt och ljus invärtes. Det var samma känsla som på Sergels torg, men denna gång ännu intensivare.

Så blev Hans-Ove frälst. Han hade fått en ny start i livet och det upplevde han radikalt.

Det blev inte speciellt populärt på polis-skolan när han glädjestrålade berättade vad som hänt. Han blev inkallad till personalkonsulenten, som besämt förklarade för honom att nu var han inne på fel väg. En polis som blev frälst — och i Maranata till på köpet!

Då började Hans-Ove förstå att frälsningen kanske skulle kosta honom det arbete han funderat på. Men han kände

också att Jesus kunde han inte svika. Engagemanget på Gamla Bro blev också allt intensivare och en dag beslutade han sig för att sluta sin polisutbildning.

— Det har jag inte ångrat, säger Hans-Ove. Polisyrket är ett hårt och krävande arbete där man gärna blir både cynisk och kallhamrad, vilket kanske inte är så konstigt egentligen. Och man blir ju faktiskt ganska skrämmd när man ser de hårda tag polisen använder idag. Inte minst de gånger de ingripit då vi varit ute på stan och sjungit. Det används ofta mer våld än nöden kräver.

Trött på alla fraser

Numera ser man Hans-Ove ofta på Gamla Bro, där han för övrigt just nu har sin bostad. Ofta hör man hans trygga norrlandsdialekt när man ringer till Gamla Bro. Sin huvuduppgift tycker Hans-Ove han har i församlingen, men han brukar också tjänstgöra på en skola i Stockholm som fritidsledare.

— Många ungdomar söker verkligen efter mening med livet idag, säger han. Men de måste få se en kristendom som fungerar. De är trötta på alla fraser. Tänk att få presentera en levande tro för dem! För det är ju det människan idag behöver — en levande tro på Jesus. Det vet jag, för jag har själv upplevt det.

Arne Imsen

Betydelsefulla livsprinciper tystas ned

Det är otroligt vad små och löjliga ting kan blåsas upp till problem av jätteformat medan verkligt betydelsefulla livsprinciper samtidigt bagatelliseras bort i tystnad. Fem män med erfarenheter, kunskap och informationer konsulteras av en aftontidning för att analysera en person och hans verksamhet, men experterna måste leva i en synnerligen trång och småsint värld, vars dysterhet, bitterhet och missmod förmodligen har sin orsak i hämmad självhävande.

Två av dem är mycket friskspråkiga pratmakare, som inte känner några som helst gränser för sin enorma betydelse, men deras renhjärtade ambitioner och utomordentliga framgångar störs och reduceras rått och hänsynslöst av en maktgalen uppkomling, som genom kupper rycker åt sig initiativet och helt skrupellöst exploaterar deras imponerande segrar för sina egna syften. Själva blir de farsartat bortdribblade från tjänster och publicitet.

Vad ska det hela egentligen handla om? Jo, temat är uppgång och fall, men vilkas? På löpsedlar och i en riksomfattande annonsering framgår det ganska klart. Men då man läser det imponerande journalistiska stoffet får man närmast det intrycket att 140 evangelister och 10 000 anhängare har fallit — åtminstone fallit bort ur statistiken — medan en man och hans 300 beundrare tappert håller sig kvar.

Denne ensamme man har förstört det mesta för de flesta med sin auktoritet och effektivitet. Det har lett till konflikter om namn, metoder, ekonomi och mötesformer samt etiska normer. På samtliga punkter har den förfärliga antagonisten komprometterat sig så att alla ärliga och uppriktiga vänner med höga krav på andliga och moraliska kvaliteter måste fly från väckelserörelsen för sitt livs skull. Och allt detta har enligt de inblandade och trovärdiga sanningsvittnena skett under några relativt få år — under det 60-tal de nostalgiskt ordar om och söker gråtmilda förklaringar till. Det är som om hela deras liv och gärning redan hörde historien till.

Alla frågar sig givetvis vart de skingrade skarorna tagit vägen men först och främst de som gick utan att få några med sig. De lämnade inte kvar efter sig det minsta spår av den väckelse de menade sig stå fäder till men ganska smärtfritt övergav för att söka nya och utvidgade marknader för sina privata projekt. Bortåt ett decennium har gått sedan de efter namnbyte och omsadling började sin självständiga och fria mission,

en epok av fortgående sönderfall och stagnation med olika försök att infiltrera sig i andra rörelser och samfund under nya och inställsamma paroller.

Deras andliga status kan bäst bedömas utifrån de faktum att de utan några större komplikationer smälter in praktiskt taget överallt. Utslätade och profillösa har de synnerligen stora personliga förutsättningar att vinna ingång i hela den officiella kristenheten. Problemet är förvisso inte deras budskap eller andliga resning, utan deras egna företag, och nu förklarar de sina många reträtter och kompromisser med efterhandskonstruktioner andliga människor genomskådar såsom kvalificerad falskhet.

Hela 70-talet har gått i sönderingens tecken, och idag är de skensilda initiativens talesmän och de fria grupperna längre från varandra än någonsin förut. Den enda enhet man nu och då förmår prestera är enheten omkring en gemensam fiende.

Det är en situation som måste te sig helt makaber för de vilseförda vänner som föreställde sig att uttagsignalerna skulle markera inledningen till en enande väckelseepok. □□□

I och för sig är det inte förvånande att det är just Expressen som står för de gråtmilda utgjutelserna. Expressens chefredaktör är en andedöpt pastorsson och f d pingstvän, Bo Strömstedt. På många sätt är Bo Strömstedt ganska lik Lewi Pethrus. Med många av Lewi Pethrus' egenskaper och metoder hade Bo Strömstedt gissningsvis varit föreståndare i Filadelfiaförsamlingen idag, om han stannat kvar i pingströrelsen.

För drygt tre år sedan bestods svenska folket med ett avslöjande av samma halt och av samma trovärdiga sanningsvittnen. Den gången stod Svenska Journalen, organ för läkarmission och hjälpverksamhet, för dödförklaringen. Artikel skrevs av två journalister, den ene f d redaktör på Evangelii Härold och den andra f d redaktör på Dagen. Själv var chefredaktören för Svenska Journalen f d kulturchef på Dagen. Det är ett märkligt faktum att samtliga medagerande redaktörer, inberäknat Bo Strömstedt, har sina rötter i pingströrelsen och är fostrade på Dagens eller Evangelii Härolds redaktioner.

Det kan vara skäl att dröja något vid dessa fakta eftersom Bo Strömstedt redan för två år sedan kom med en välformulerad krigsförklaring. Till en av våra medarbetare, som begärt att få en insändare införd i Expressen, skrev Bo Strömstedt ett brev som följer.

"Tack för ditt brev. Jag anser att du i stället bör vända dig till maranataledningen med dina klagomål. En kristen rörelse som låtsas predika kärlek men som tillåter och till och med försvarar misshandel av barn och olikförförande, kan inte räkna med någon barmhärtighet. Jag inser mycket väl att det inom maranatarörelsen finns uppriktiga kristna människor vilkas tro man bör respektera. Det är inte heller dem vi angriper. Det är deras omdömeslösa och samvetslösa ledare. Bo Strömstedt".

Det är klart att har man öppet deklarerat att en viss kristen rörelse inte kan räkna med någon barmhärtighet, då har man också givetvis bestämt valet av metoder man skall använda då man åtar sig att ge publicitet åt denna rörelse och dess ledare.

Midnattsropet

Box 344, 101 24 Stockholm
Tel. 08 / 23 52 30 • Postgiro 57 16 20-4

Utkommer med 16 nr om året.

Ansvarig utgivare: Arne Imsen.

I redaktionen: Lars O. Andersson, Gustaf Jilker, Stina Fridolfsson, Per Arne Imsen.

Prenumerationspriset är: Helår 60:-, Halvår 32:-, Kvartal 17:-. Lösnummer 4:50. Till Finland, Norge och Danmark är priset detsamma som i Sverige.

Tidningen tillämpar "fullande abonnemang", d v s prenumerationen gäller tills uppsägning sker.

Meddelanden om adressändring måste göras

senast tre veckor innan den skall träda i kraft och kan ske genom skriftligt meddelande till tidningens expedition eller på postens adressförändringsblankett.

Redaktionen tar med tacksamhet emot bidrag, vittnesbörd, rapporter om Guds verk etc.

Tryck: Pilgrims-Tryck, Bromma 1981

VI STUDERAR ORDET. Brevet till Romarna(1)

GUDS EVANGELIUM

Peter Ögren undervisar

"Det är tur för oss människor att det är GUDS evangelium. För skulle det vara en människas, så hade det blivit precis som med guldets och oljan. En eller några få exploaterar massans behov och bygger upp egna rikedomar ..."

"Paulus, Jesu Kristi tjänare, kallad till apostel, avskild till att förkunna Guds evangelium." (Rom. 1:1).

Så börjar Romarbrevet. Det är ett Guds evangelium. Ingen människolära. Inget budskap som kan jämföras med något annat. Lägga märke till den bestämda formen Guds enda evangelium — inte ett av Guds många evangelium.

Lägg också märke till omfattningen Guds hela evangelium — inte en del eller en bit av evangelium.

Ursprung och ägandeförhållande

Om det är Guds evangelium så kan det inte samtidigt vara människors. Här bestäms både ursprung och ägandeförhållande. Beträffande ursprung så förstår vi det genom nästa vers, där det står att han "förut hade lovat genom profeter i heliga skrifter". Det sträcker ju sig bakåt ända till en punkt bortom och före allt skapades. Gud har alltså inte lånat, fått eller stulit sitt evangelium. Han är själva upphovet till det.

Beträffande ägandeförhållandet så är det inte Guds och människors evangelium, eller Guds och änglars. Det är Guds eget evangelium. Detta gör det till något unikt och mycket dyrbart, för tillgången är uppenbarligen ytterst begränsad, medan behovet, som vi ser det i vår värld, är obegränsat.

Tillgång och efterfrågan

Om det bara finns ett evangelium, som ägs av en enda person, medan miljontals är i desperat behov av det, då är det genast klart vilket värde det får. Under sådana betingelser måste priset bli skyhögt, ty sådan är lagen om tillgång och efterfrågan. I det här fallet är det så att priset verkligen blir mycket högt, inte därför att Gud följer lagen om tillgång och efterfrågan, utan på grund av att det råkar sammanfalla med en annan lag, nämligen "syndens lön är döden" och "alla människor har syndat". Men det kommer vi till längre fram i Romarbrevet.

Man kan väl säga att det är tur för oss

människor att det är Guds evangelium. För skulle det varit en människas, så hade det blivit precis som med guldets eller oljan. En eller några få exploaterar massans behov och bygger upp egna rikedomar.

Hade Gud och människor delat på ägande- och upphovsmannarätten till evangelium så skulle vi fått se på en maktkamp utan dess like där människan inte skulle ha dragit sig för att söka krossa Gud — om han inte gått med på att sätta priset lagom högt förstås.

Gud sätter priset

Men nu är det Guds eget och han sätter själv priset för att den behövande skall få evangelium. Ja, än mer. Han betalar också kostnaden och erbjuder varje behövande människa att gratis ta emot evangelium.

"Ty så älskade Gud världen att han utgav sin enfödde son, på det att var och en som tror på honom icke skall förgås, utan hava evigt liv". (Joh. 3:16).

Vad är då detta evangelium? Ja, det återkommer vi till i nästa nummer då vi tar upp verserna 3 och 4 som lyder:

"Evangelium, om hans Son, vilken såsom människa i köttet är född av Davids säd och såsom helig andevarelse är med kraft bevisad vara Guds Son, allt ifrån uppståndelsen från de döda, ja evangelium om Jesus Kristus, vår Herre." (Rom. 1:3-4).

Förnyelse är nödvändig

Detta är årets första nummer.

Vi beklagar att utgivningsdagen blev senare än vi från början hade avsett. Förseningen beror på den omläggning och förnyelse av tidningens utformning vi hoppas du redan har upptäckt. Förnyelse är nödvändig både för tidningen och läsarna. Vårt mål är att Midnattsropet under 1981 skall verka till väckelse och

förnyelse.

Vi hoppas också under året ytterligare kunna förbättra kontakten med läsekretsen. Och vårt omedelbara, konkreta förslag är: SKRIV TILL OSS. Har du synpunkter på tidningen? Positiva eller negativa? Ett vittnesbörd eller något annat för publicering i M.R.?

Under rubriken: "Möte med läsarna" räknar vi med att framöver få publicera artiklar från dig och under vinjetten "Frågor & Svar" hoppas vi få ge svar på frågor som rör det kristna livet.

Fatta pennan och hör av dig till:

Midnattsropets redaktion

Box 344

101 24 Stockholm

Evangelisera med

Midnattsropet !

Bedjaren och

I Lukas' evangelium kapitel 18 läser vi om hur Jesus undervisade sina lärjungar om bönen.

"Och han framställde för dem en liknelse för att lära dem, att de alltid borde bedja utan att förtröttnas."

Jesus ville lära lärjungarna att bedja. Men han ville inte att de skulle bedja bara så där i största allmänhet. Han hade en bestämd avsikt, nämligen lära dem bedja utan att förtröttnas.

Redan på det första stadiet kan det alltså sägas att det inte är någon lätt uppgift att bedja. Det är svårt. Det är väldigt många ting man bör lära sig för att kunna fungera som en *sann* bedjare. Det räcker ju inte med att man använder tiden för några religiösa ceremonier eller beder pliktskyldigast för att det liksom tillhör en kristen att bedja, utan det måste finnas ett bönsens innehåll, som leder fram till ett konkret och påtagligt resultat. Vi förstår att det här innebär att bönesvaret kan få vänta. Jesus talar om att de borde bedja utan att förtröttnas.

Jesus sade: *"I en stad fanns en domare, som icke fruktade Gud och ej heller hade försyn för någon människa"*.

Det är öppningen. Vi skulle kanske kalla domaren för förtryckare, makt-havare, diktator eller vad som helst. Han var en mycket hänsynslös makt-havare.

Nu sade Jesus att *"i samma stad fanns ock en änka, som åter och åter kom till honom och sade: 'Skafta mig rätt av min motpart'. Till en tid ville han icke. Men omsider sade han vid sig själv: 'Det må vara, att jag icke fruktar Gud och ej heller har försyn för någon människa; likväl, eftersom denna änka är mig så besvärlig, vill jag ändå skafta henne rätt, för att hon icke med sina ideliga besök alldeles skall pina ut mig.'"*

Och Herren tillade: *Hören vad den orättfärdige domaren här säger. Skulle då Gud icke skafta rätt åt sina utvalda, som ropa till honom dag och natt, och skulle han icke hava tålmod med dem? Jag säger eder: Han skall snart skafta dem rätt. Men skall väl Människosonen, när han kommer, finna tro här på jorden?"*

Så fortsätter vi läsa i Hebréerbrevet. Där sägs det någonting som verkar väldigt självklart men som tydligt inte alltid är så lätt att praktisera. I Hebr. 11:6 heter det:

"Utan tro är det omöjligt att tackas Gud. Ty den som vill komma till Gud måste tro, att han är till och att han lönar dem som söka honom."

Grundförutsättningen är alltså att den som vill komma till Gud måste tro att han är till. Utgångsläget är att Gud finns till. När vi vänder oss i bön till Gud, vänder vi oss alltså inte till en opersonlig kraft. Gud finns till och Gud har personligt genus. Det är i alla högsta grad en personlig Gud.

Vi måste tro att han är till och dessutom att han i sin tur är så intresserad av umgänget med oss att han svarar oss. Annars blir det ju förfärligt. Skulle samtal mellan parter begränsa sig till en monolog vore det ju ganska meningslöst, monotont och tröttnande. Nu är det så att Gud lyssnar, men han svarar också.

Skrymtarens bön

Gud svarar på bön. Det innebär inte att han svarar på alla våra böner, därför att det finns många ganska meningslösa böner. De har ingen som helst funktion att fylla. Vi skall se några sådana exempel i Skriften, och de utgör meningslösheter, staplade på varandra, utan något som helst värde, bara dåligt tidsfördriv.

I Matteus' evangelium läser vi om hur Jesus varnar oss för att hamna i ett rutiniserat eller mekaniskt böneliv, där allting sas fungerar motoriskt. Bönen måste vara levande. När jag säger "levande", menar jag att den måste vara ett uttryck för vars och ens egen inneboende livsande, så att bönen inte bara blir ett yttre sken.

Jesus säger så här i Matt.6:5.

"När I bedjen, skolen I icke vara såsom skrymtarna."

Jesus varnar oss alltså för det som har med skrymteriet att göra. Vi skall inte bedja som skrymtarna. Det finns ingen andlig aktivitet som människan inte själv kan ta hand om och använda för mer eller mindre tivelaktiga intressen. Därigenom kan hon skapa

ett sken av fromhet och gudsfruktan för att åstadkomma ett visst intresse omkring sin person och bli uppmärksam. Jesus varnar oss och säger att bönen inte är till för att liksom ge oss vissa yttre företräden framför andra eller för att människorna skall värdera eller taxera oss. Bönen är till för att umgås med Gud.

I ett senare sammanhang, säger Jesus klart och tydligt: *"Sannerligen, säger jag eder, de hava fått ut sin lön."*

Skrymtarna har ett ganska lågt mål med sitt böneliv. De får vad de söker, nämligen den uppmärksamhet de vill ha. De får därigenom också ut sin lön.

Hedningens bön

I Matt. 6:7 säger Jesus så här: *"Men i edra böner skolen I icke hopa tomma ord såsom hedningarna"*.

Vi skall icke heller bedja som hedningarna. Det ligger i mångguderiets väsen att de har många välformulerade olika böner. Jesus säger att vi inte skall vara såsom hedningarna, som hopar tomma ord och menar att de skall bli bönhörda för sina många ords skull. Därmed gör Jesus klart för lärjungarna att: *"Så varen då icke lika dem. Eder fader vet ju vad I behöven förrän I bedja honom."*

Vi behöver strängt taget inte påminna Gud om vad vi behöver. Det är inte därför vi beder. Innan vi överhuvudtaget har uttalat någonting så känner han oss och vet vad vi behöver.

Då kan man ställa frågan: Varför skall vi då bedja? Jo, vi måste förbereda vårt eget hjärta för bönesvaret.

Den egenrättfärdiges bön

I Lukas evangelium 18:9 läser vi om hur Jesus varnar för detta missbruk av bönen. Där talas det nämligen om publiken och syndaren. Där heter det:

"Ytterligare framställde han denna liknelse för somliga, som förtröstade på sig själva."

Jesus varnade för dem som förtröstade på sig själva, dem som var egenrättfärdiga. De skulle inte bedja som skrymtarna, inte som hedningarna, och så varnade han för de egenrätt-

ARNE IMSEN undervisar

Gud

färdiga, de som förtröstade på sig själva och menade sig vara rättfärdiga under det att de föraktade andra.

"Två män gingo upp i helgedomen för att bedja; den ene var en farisé och den andre var en publikan. Fariséen trädde fram och bad så för sig själv: 'Jag tackar dig, Gud, för att jag icke är såsom andra människor, rövare, orättrådiga, äktenskapsbrytare, ej heller såsom denne publikan. Jag fastar två gånger i veckan; jag giver tionde av allt jag förvärfvar.'

Men publikanen stod långt borta och ville icke ens lyfta sina ögon mot himmelen, utan slog sig för sitt bröst och sade: 'Gud missskunda dig över mig syndare.'

Jag säger eder: Denne gick hem igen rättfärdig mer än den andre. Ty var och en som upphöjer sig, han skall bliva förödmjukad, men den som ödmjukar sig, han skall bliva upphöjd."

De skulle alltså inte bedja som skrymtarna — för att bli sedda; icke som hedningarna — som använder många ord; icke som den egenrättfärdige — som utlöser sitt översitteri och markerar distans till sin omgivning i en slags religiös överlägsenhet. Den okrossade, egenrättfärdiga människans bön är egentligen en enda stor tacksägelse till jaget, hennes egen skicklighet och duglighet.

Materialistens bön

Nu är det inte bara de här tre kategorierna bibeln tar upp såsom avskräckande exempel. Om vi går till Jak. 4:1 möter vi där någonting som ter sig förfärligt vidrigt: Där står:

"Varav uppkomma strider och varav tvister ibland eder? Måne icke av de lustar som föra krig i edra lemmar? I ären fulla av begärelser, men haven dock intet; I dräpen och hysen avund, men kunnen dock intet vinna; och så tvisten och striden I. I haven intet, därför att I icke bedjen. Dock, I bedjen, men I fån intet, ty I bedjen illa, nämligen för att kunna i edra lustar förslösa vad I fån."

Och så heter det: *"I trolösa avfallingar"*. Här möter vi en annan bedjare som inte känns igen i de tidigare texterna. Det är inte en skrymtare och inte en hedning utan en avfalling och hans böner. Vi möter i texten en renodlad materialist, som beder materialistens böner.

Jesus undervisar lärjungarna om bönen. Det är en grundlig undervisning med många liknelser. I bönen umgås vi med Gud. I sin undervisning talar han om hur vi *inte* skall bedja — inte som skrymtaren, hedningen, den egenrättfärdige eller materialisten. Men Jesus visar också på ett idealiskt böneliv...

Vi skall inte bedja som skrymtarna och inte som hedningarna. Hedningarnas typiska kännetecken är mångguderiet. De beder med många ord till många gudar för att därigenom få hjälp. De tror att de kan vinna gudarna över på sin sida genom att bearbeta dem med sina ord. Men vi skall heller inte bedja som avfallingarna eller de renodlade materialisterna, ej heller som den egenrättfärdige fariséen som står i helgedomen och demonstrerar sin egen förträfflighet. För alltsammans detta varnar oss bibeln.

Hur skall vi bedja?

Hur skall vi då bedja? Låt oss gå tillbaka till liknelsen i Lukas' evangelium. Där säger Jesus så här:

"Och han framställde för dem en liknelse för att lära dem, att de alltid borde bedja utan att förtröttnas."

Det här behöver man inte säga till skrymtaren. Han beder som en motor, för han fungerar som en sådan. Det här behöver man inte heller säga till hedningen. För honom går allt fullständigt automatiskt, som ett urverk, utan själ. Det här behöver man heller inte säga till den egenrättfärdige, därför att han gjort bönen till en god sedvänja. Han går upp till helgedomen plikttroget varje dag utan att upphöra med det. Under alla förhållanden står han på sin plats och demonstrerar sin egen förträfflighet.

Man behöver inte heller säga det här till materialisten, därför att han är överhopad med tusentals böneämnen. Eftersom han alltid är lika otillfredsställd, lika rotlös och lika hopplost tom och ihålig, kommer han ständigt att påminna sin Gud, sina vänner och sina motståndare om sina privata behov. Han kommer aldrig att vara nöjd, utan kommer ständigt att vara på jakt efter nya erfarenheter, nya sinnliga upplevelser, nya ägodelar och nya ting att kunna glädja sig åt. Men alltid handlar hans böner om den personliga fysiska välmågan och den personliga lyckan och aldrig om medmänniskan, grannen eller hans eviga väl. Hans värld handlar om bos-

tadsytor, bilar, pengar och maximal njutning av tillvarons goda.

Ett idealiskt böneliv

"Giv mig, giv mig, giv mig, giv mig!" är avfallingens bön, den avsjälade, avpersonifierade människans, hon som har kommit in i ett tillstånd av konstanta krav. Ju mer hon får, desto mer otillfredställd blir hon. Hon blir aldrig nöjd utan lever ständigt i disharmoni med sig själv, sin Skapare och sin omgivning.

Men Jesus ville leda oss in i ett idealiskt böneliv, som inte består av meningslösheter, tomheter, pladder och plotter. Han ville lära oss att bedja på ett sant sätt. Därför måste vi också inta ett riktigt utgångsläge. Jesus sade att de alltid "borde" bedja. Kanske tycker vi att Jesus skulle ha tagit till kraftigare uttryck. Han skulle ha ställt krav och befallt att de alltid "skulle" och att de alltid "måste" bedja. Men han gjorde det annorlunda, medveten om vad människan egentligen är. Han sade bara att de alltid "borde" bedja.

Det är nämligen så att bön dreserar man inte fram. Den kultiverar man inte fram. Den arbetas inte heller fram genom träning. Bön är någonting allvarligare och mycket djupare. Jesus sade att de alltid "borde" bedja utan att förtröttnas. Bönen är med andra ord inte i första hand en njutning och inte heller ett diktande av krav på Gud. Bön är i första hand en kamp mot överlägsna makter, mot hinder och mot ting som till varje pris vill beröva oss både välsignelsen i största allmänhet och vår rätt.

Jesus talar om livets allvar

Vad är det då för rättigheter vi har? Ja, vi har väldigt många. Jesus sade så här i Luk. 11:13: *"Om nu I som ären onda förstån att giva edra barn goda gåvor."* Han sade inte "Om I som ären goda..." Det finns alltså dels någonting som är relativt gott, dels någonting som är absolut gott.

En mänsklig egenskap är känslan

forts. sid. 16

VERKLIGT FRÄLST

Från röd majmorgon till Psalm 23

"Då jag vandrade hemåt genom stadens folktomma gator var jag fortfarande uppfylld av denna vidunderliga glädje, som jag aldrig tidigare känt. Det var inte en sån där konstlad världslig glädje av typ: 'Nu ska vi ha det roligt! Skratta då! Ha ha!' Det var inte heller den tillfälliga men tomma

glädje som man kan erfara, då man ser en välgjord, humoristisk teaterföreställning, men som tar slut när man återvänder till verkligheten.

Nej, det här var en glädje av andlig art. En glädje som kom inifrån och strålade utåt!"

I min förra artikel om min väg till frälsningen, skrev jag att sanningen om Kristus, som Guds Son och Frälsare, måste uppenbaras för människorna för att de ska kunna fatta det. Denna sanning kan inte förstås intellektuellt utan måste uppenbaras i vars och ens hjärta. Och en uppenbarelse sker genom ett gudomligt ingripande från den himmelska världen.

Varje pånyttfödd människa vet att detta är en absolut sanning, även om den låter både omöjlig och vanvettig i de religiösa och i ateisternas öron.

En majkväll för tre år sen fick jag denna uppenbarelse från Gud. Men redan vid ett väckelsemöte en vecka före hade jag erfårit en djup känsla, som sade att jag borde bli frälst.

Vad ordet "frälsning" innebar förstod jag inte då och fattar det väl inte fullt ut nu heller, även om mycket har klarnat under de här tre åren. Nu förstår jag i alla fall att frälsning är en ständigt fortgående viljeakt.

Jag befann mig på ett möte i Gamla Brosalen i Stockholm. Vad som sjöngs och predikades minns jag inte men att ett budskap riktades direkt till mig är helt klart. För något som jag förr inte hade förstått eller förstått att få grepp om, började verka i mitt inre. I min känslövärld och i mitt viljeliv! Trots att detta obestämbara "något" i mitt hjärta sade, att jag borde böja mig inför kallelsen från Kristus, så saknade jag kraft att bryta det intellektuella och själsliga motstånd, som fanns inom mig. Och trots att ett par mötesdeltagare erbjöd sig att lotsa mig fram till förbön kunde jag inte bryta detta satanska motstånd eller ens öppet förmå mig att erkänna vad den inre rösten manade.

Det blev ingen lugn vecka som följde. Den Gud söker ger han inte en chans att

komma undan. Han gjorde sig på olika sätt påmind för mig. Allt starkare växte också min förvisning om att jag borde bli frälst. Eftersom jag var okunnig om frälsningen i Kristus, visste jag inte hur enkelt det var eller hur det skulle gå tillväga. Jag upplevde att jag måste tillbaka till den plats, där jag känt kallelsen veckan före.

Jag återvände till Brosalen följande söndagskväll. Då mötet närmade sig sitt slut och mötesledaren gjorde den sedvanliga inbjudan till folk att söka sig fram till förbön, så började jag utkämpa en hård strid med fienden. Tankarna virvlade genom mitt huvud. Kunde jag verkligen bli frälst! Kanske frälsningen var ett självbedrägeri! Det var nog bäst att sitta kvar i bänken för ingenting skulle förändra sig av att jag gick fram!

Jag såg mig omkring och hoppades att någon skulle höra av sig den här gången också. Men ingen brydde sig om mig där jag satt och vändades. Ingen utom Kristus!

Jag fick svaret

Till slut segrade min vilja att bli frälst över all denna negativa tankepåverkan och över det inre motståndet. Jag reste mig från bänkraden och gjorde min golgatavandring fram till korset. Medan blivande syskon ilade fram till min hjälp, föll jag ner på knä och öppnade mig för den helige Andes frälsande, helande och uppenbarande ljus.

Det står i bibeln att den som tror och åkallar Herrens namn, han ska bli frälst.

Såvitt jag vet står det inte *hur länge* man behöver anropa honom, innan man blir frälst. Det måste väl vara individuellt. Vi har kanhända olika typer av andliga hinder att övervinna i vårt väsen. Vi kan ju vara olika hårt bundna. En del behöver bara ut-

tala namnet Kristus för att genomstrålas av ljuset och uppleva frälsningsvisshet, medan andra för att nå samma resultat måste utkämpa en lång och hård kamp på knä.

För min del fick jag kämpa en lång stund, innan jag kände att någonting skedde i mitt inre. Det var som om något föll bort eller som om någon släppte sitt grepp om mig. I samma stund fick jag även svaret på den fråga som jag burit på några år om Jesus Kristus. — Vem var denne Kristus? hade jag undrat och nu hade sanningen uppenbarats för mig.

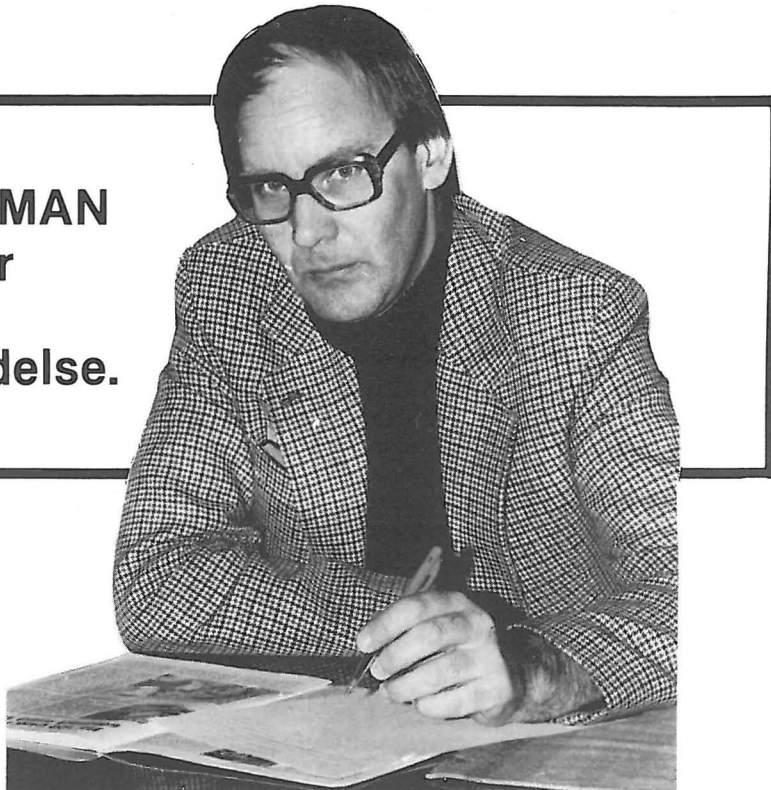
Andens klara ljus omstrålade mig, då jag reste mig efter denna gudomliga uppenbarelse. Jag hade börjat min vandring på frälsningens väg. Jag var omtumlad och lycklig! Ja, lycklig är ett banalt ord, men det är nog rätt ord för att uttrycka min känsla just då. Jag hade ju börjat ett nytt liv. Ett helt nytt liv tillsammans med Kristus! Och då har man väl rätt att vara lycklig, fri och glad. Jodå, man har rätt att vara det — och man *är* det.

Efteråt satt jag tillsammans med en broder, Peter Ögren, som tagit sig an mig. Vi läste bibeln, bad och samtalade om andliga ting, alltmeden kvällen övergick till natt och tystnaden lägrade sig över Gamla Bro.

Glädjen kom inifrån

Då jag vandrade hemåt genom stadens folktomma gator var jag fortfarande uppfylld av denna vidunderliga glädje, som jag aldrig tidigare känt. Det var inte en sån där konstlad världslig glädje av typ: "Nu ska vi ha det roligt! Skratta då! Ha ha!" Det var inte heller den tillfälliga men tomma glädje som man kan erfara, då man ser en välgjord, humoristisk teaterföreställning, men som tar slut när man återvänder till verkligheten.

ARNE BJÖRKMAN berättar om sin omvändelse. Del 2

Nej, det här var en glädje av andlig art. En glädje som kom inifrån och strålade utåt!

Kristus har sagt så här i Johannes' evangelium, kapitel sju: "Om någon törstar, kom då till mig och drick! Den som tror på mig, från hans inre skall strömmar av levande vatten flyta fram".

I samma evangelium, åttonde kapitlet, hävdar han: "Jag är världens ljus. Den som följer mig, han skall icke vandra i mörkret utan ha livets ljus."

Jag hade svårt att somna den natten på grund av att jag var så fri, lättad och glad, men så småningom slumrade jag till några timmar.

Jag fimpade genast

Då jag vaknade var jag lika uppfylld av denna nya andliga glädje. Jag steg upp och tillredde rutinmässigt mitt morgonkaffe. Och lika rutinmässigt tände jag den sedvanliga cigaretten till kaffet. Men jag hade inte tagit mer än två, tre bloss, då en röst inom mig sa ungefär så här: — Vad sysslar du med? Du är ju frälst!

Jag fimpade genast. Och sen dess har jag inte rört en cigarett, även om frestelser funnits. Trots att jag hade en nyinköpt limpa cigaretter som låg framme i cirka en vecka, så kände jag inget behov av att röka. Jag hade blivit befriad från tobaksbegäret. Det bör tilläggas att jag av mig själv flera gånger tidigare försökt att sluta utan att lyckas.

Ja, jag blev löst från ett både löjligt och onormalt behov, men istället fick jag andra behov. Men det var gudomliga behov! För som ett tecken på att jag var frälst, fick jag ett våldsamt behov att bedja och att läsa bibeln. Och ju mer jag bad och läste bibeln, dess mer uppfylld av glädje och frid blev

jag. Detta är en andlig realitet, och bl a därför är bönen och bibelstudiet så viktiga för oss kristna.

En vecka efteråt begravdes jag med Kristus i dödsdopet. Ett dop som också var en bekännelsehandling inför människor och andevärld, att jag numera marscherade under Kristi fana. Jag lät begrava min gamla, sataniska människa och uppstod så med Kristus till ett nytt himmelskt liv. Ett liv i efterföljd och med absolut personligt ansvar för *tanke, ord och gärning*. Eller som Paulus skriver i brevet till Hebréerna, kapitel 4: "Ty Guds ord är fyllt av liv och kraft och skarpare än något tveeggat svärd. Det skär igenom så att det skiljer själ och ande åt, skiljer mäg och ben ifrån varandra och dömer hjärtats innersta avsikter och tankar. Ingen skapad varelse kan dölja sig för hans ansikte. Allt ligger blottat och uppenbart inför hans ögon, och inför honom skall vi avlägga räkenskap."

Då våren övergått till sommar, blev jag även döpt i den helige Ande. Det var under sommarkonferensen i Malmköping, och det gick till så här:

Efter ett ovanligt kraftfullt möte en kväll satt jag i matsalen tillsammans med de övriga. Då kom plötsligt över mig ett starkt behov att bedja. Orden liksom bröt fram från mitt inre. Jag bad inte särskilt högt eller störande, men det väckte uppmärksamhet vid långbordet där jag satt. Man tittade lite förvånat på mig och undrade väl vad jag var för besynnerlig figur. Nåväl, det fanns en särskild bönesal, och jag skyndade dit. Men det var något mer som ville fram. Och efter någon timme på knä, började främmande ord att forma sig på mina läppar. Efter ytterligare någon timme flödade orden ur min mun. Som ett tecken på att jag var döpt i den helige Ande hade jag fått

tungotalets gåva.

Jag har ofta kommit in i smärre kriser, sen jag blev frälst, och de är inte mycket att skriva om. Men ett par gånger har jag också fått uppleva de här djupa kriserna, då mörkret sluter sig nästan kompakt omkring en. Allt är hopplöshet, tomhet och mörker!

Jag har vid dessa tillfällen varken kunnat bedja eller läsa bibeln. Men mitt i all denna hopplöshet och misströstan finns ändå Gud. Han möter en på nytt, sopar undan mörket och för en ett stort stycke framåt på vägen. Man har då fått tränga djupare in i frälsningen, in i tjänsten, in i bönelivet och in i bibelstudiet.

Efter krisen ser man att man inte varit så övergiven av Gud som man trott i sin förtvivlan. Man märker att Gud har talat genom människor han sänt i ens väg. Men då var man för "omtöcknad" för att se klart.

Forska i Ordet

Egentligen borde vi vara tacksamma för de kriser vi får genomgå, även om de är mörka och svåra. Sven-Åke Asplund sade en gång till mig: "Aldrig är mörkret så mörkt som när man är frälst, och aldrig är ljuset så ljust som när man är frälst!" Det ligger en stor sanning i de orden. Och vi bör alltid minnas att vår kommer efter vinter och morgongryning efter natt.

Mot slutet av min senaste djupa kris, talade Gud till mig sent en kväll och uppmanade mig att på allvar studera bibeln. Inte bara läsa den som förut utan riktigt fördjupa mig i Ordet! Och att följa den uppmaningen har medfört att jag ännu en gång har fått mina ögon öppnades och har kunnat skåda in i en vidare och djupare evangelisk värld. Jag har fått uppleva hur oerhört intressant det är att få forska i Skriften, söka, slå upp nya bibelställen och få mer ljus över texten.

Och det är ju det som är *livet i Kristus*, då vi får dricka Ordets, rena, levande vatten direkt ur de friska andliga källorna. Och det vattnet förmedlar mera liv, mera glädje, mera frid, kärlek och harmoni, för den som låter det genomsyra sig.

De absolut bästa stunderna för många kristna är, då de får studera bibeln. De som inte kommit in i *livet i Ordet*, lever i trældom. Och trældomen känns igen på att man saknar lust att bedja och läsa bibeln. Istället känner man sig allmänt håglös eller sysselsätter sig hellre med det världsliga än det andliga.

Hur pass viktigt det är med bön och bibelstudier får vi veta av Jesus själv i Lukas' evangelium, kapitel 10, där det står:

"När de var på vandring, gick han in i en by, där en kvinna, som hette Marta, tog emot honom i sitt hem. Hon hade en syster, Maria som satte sig ned vid Jesu fötter och hörde på hans ord. Marta var ivrigt sysselsatt med förberedelserna för måltiden. Hon gick fram och sade: 'Herre frågar du inte

forts. sid. 16

Segerrapporter från alla våderstreck

Utanför Stuttgart i Väst-Tyskland finns en kristen kommunitet som haft kontakter med storfamiljerna i Sverige. Här är en del av vännerna samlade (Foto Per-Arne Imsen).

Under de senaste veckorna har vi fått hälsningar ifrån syskon från alla våderstreck på jorden. Midnattsropet är ju ett ypperligt medel för att förmedla dessa segerrapporter till alla förebedjare. Ja, segerrapporter har vi fått från trossyskon i många länder, och samstämmigt talar de om Guds trofasthet.

Stina och Sonja i SANTO DOMINGO är flitiga brevskrivare och har också genom några kassetter berättat om de förutberedda gärningarna som Gud håller på att leda dem in i. Det finns ju enorma möjligheter där att arbeta fritt och stora behov av ett rent evangelium. De traditionella kyrkorna, såväl de katolska som de skandinaviska evangeliska, har ju svikit folket och i stället för att fördö-

ma synden har de välsignat makt- och penningbegäret. Att predika "allting gemensamt" här innebär revolution, men skulle förbli en utopi om inte Gud fick tag i hjärtana.

Från våra syskon i storfamiljen i Vermont, USA, har vi fått både brev och kassetter, i vilka man prisar Gud för han har gjort det möjligt för dem att leva tillsammans och tjäna varandra som lemman i Kristi kropp. Han har ju förvandlat våra liv, så att vi kan älska Gud och varandra.

Så går vi söderut... vi har ju familjen Högländer i BRASILIEN, från vilka vi fått hälsningar och får höra mer om i Midnattsropet framöver. Längre söderut, i ARGENTINA

håller Gud på att göra stora ting. Vår broder Miguel som deltagit i församlingsarbetet på Gamla Bro en längre tid, har varit hemma i Argentina och skriver om flera nyfrälsta i hans hemförsamling. Genom hans vittnesbörd har det väckts en längtan hos en grupp syskon att kunna "leva som vi gör i Sverige", alltså enligt Apostlagärningarna 2 som de första kristna. Miguel berättar också entusiastiskt om en utflykt några av ungdomarna från församlingen gjorde, som slutade i ett spontant lovprisningsmöte i bussen (allmän buss!) och några tog emot Jesus.

Genom vårt arbete på Gamla Bro har vi även nått människor från andra världsdelar.

Brev från BRASILIEN: "Här känner vi oss hemma"

Så har vi då hunnit en bit in på det nya året. Ett Nytt Nådens År!

Och för vår del fick vi ju börja 1981 här i Brasilien.

Januari månad här är högsommar, med strålende sol och värme.

Det är samtidigt regntid, så det växlar mellan regnskurar och solken. Det gör att naturen och växtligheten är så frisk och vacker.

Nyårskvällen var vi på möte i en ganska ny församlingen, här i stan, som heter Maranata. Det var verkligen en frisk fläkt i det mötet, och alla var endräktigt med i sång och lovprisning och öppna för Guds ord.

När Ernst och jag sedan fick tillfälle att tala, berättade jag om att vår hemförsamling i Stockholm också heter Maranata. Då blev det stor glädje och tacksägelse i mötet.

Vår ankomst till Braganca blev verkligen en fest. Med all den kärlek och hjärtlighet som vännerna tog emot oss med, kunde vi inte ta fel på deras tillgivenhet och glädje. Det var samma sak både i hemmen och i mötena.

Vi har redan fått se och förstå att det finns en stor öppenhet och längtan efter Guds ord och frälsning. Jesus håller på att ta ut en skara till sin snara ankomst. Redan

första lördagskvällen i ett möte i den församling där Sebastio F Magalhaes är föreståndare var både Ernst och jag med och frambar hälsningar och talade Guds ord. I eftermötet kom det ett tiotal vuxna och lika många barn till förbön till frälsning. Många kom också fram och ville bli smord med olja och ha förbön för sjukdom.

Ja, vi känner oss verkligen hemma här, även om tankarna ofta går hem till Er kära vänner och inte minst till den tidiga torsdagsmorgon vi lämnade Stockholm. Trots snö och halka kom flera vänner, förutom vår käre son Bo med hustru Agneta, ut till flygplatsen och förgyllde vårt avsked med sång och musik.

Det blev en lång färd för oss innan vi var framme i Brasilien. Vår första anhalt blev Amsterdam. Där fick vi vänta många timmar så vi hade tillfälle till en promenad i staden. Vi flög sedan till New York. Där måste vi sova över natten för att invänta det plan som skulle ta oss till Norfolk. Det är en stad vid Atlantkusten i den historiska staten Virginia, dit européerna först kom och landsteg i Amerika. I Norfolk är min bror och svägerska bosatta. De har bott i USA i 15 år och är väl införstådda inte minst i det andliga läget. Samtidigt som min bror arbetar som läkare så är de båda engagerade i evangeliskt arbete.

Utan tvekan går det fram en väckelsevåg

I Braganca verkar Sebastio F. Magalhaes, som vi lärde känna under en Malmköpingskonferens. Här är en bild från söndagsskolan (Foto: Nils Högländer).

Hans (han som döptes med slipsen på) skriver från sitt hemland, AUSTRALIEN, och berättar att han är bevarad i frälsningen. Hans är ett exempel. Vi har också kontinuerlig kontakt med våra bröder i MOSKVA och ODESSA. Gud förmår att bevara och ge frimodighet under alla omständigheter.

Världsdelen Afrika får representeras av dels våra många arabiska vänner som blivit frälsta på Gamla Bro, men också av vår bröder Spain Young från SIERRA LEONE. Han har skrivit och berättat om hur Gud har rört vid människors hjärtan, så att de trots sina ringa förhållanden kunnat offra till en samlingslokal i huvudstaden Freetown.

Europa är ju en kontinent dit man kommer från hela världen. Våra vänner i stormiljen utanför Stuttgart, TYSKLAND, har skrivit och berättat om sitt välsignelserika julfirande då man bjöd in ett trettiotal människor av olika nationaliteter. (Bl a INDIEN, AFRIKA, ITALIEN, FRANKRIKE, AMERIKA och KANADA). Man har haft rika tillfällen att vittna. En del har gett sitt liv till Jesus. Nu håller man på att framställa traktater på olika språk.

Har vi tagit med alla väderstreck nu? Nej, inte norr. Javisst, ja, Siri ringde ju ifrån UMEÅ. Våra syskon där behöver allt vårt stöd i förbön. De utför verkligen ett pionjärarbete och Gud håller på att göra under även där.

Fortsätt att bedja för syskonen!

Agneta O

över landet, då många, från alla samhällsklasser blivit frälsta, andedöpta och förvandlade så att också medel till mission och nödlidande kommit loss. Många sjuka, med lidanden av olika slag, har blivit bota-de. Det var mycket givande och intressant de drygt två veckor vi hade tillfälle att stanna där.

Det var med stor tacksamhet och förhoppning vi kl 2 en regning natt steg i land på brasiliansk mark. Vi är övertygade om att vi ska få gå i förutberedda gärningar, och är mycket tacksamma för allas Era förböner i fortsättningen.

Det har verkligen varit uppmuntrande att träffa syskon här igen som vi fick vara med om att bedja tillsammans med och för, under förra perioden.

Ofta kommer det ofrälsta ungdomar hem till oss som vi få undervisa om frälsningens väg.

Hjälp oss att bedja att Herren sänder ut flera arbetare till den myckna skörden!

Edra syskon i Herren
Ernst, Nils och Doris Höglander

Kom ihåg
FJÄRRMISSIONEN
med offer och förböner
Maranataförsamlingen
Pg 44 10 05-6

Brev från Dominikanska rep: Tonen hemifrån

Så skulle man alltså fira sitt livs första jul i främmande land. Det kändes onekligen litet vemodigt, och Sonja och jag tittade litet ängsligt på varandra dagarna innan jul. Värmen och solgasset höll i sig som vanligt, och vi traskade ned till havet och spelade in tropiskt vågskvalp till julkhälsningar åt syskonen hemma i Sverige. Sedan satt vi i vårt rum och klippte tomterader och gjorde små korgar av papper.

Men någon julstämning ville inte infinna sig. Vi försökte koka knäck utan recept men klarade inte av det heller. Visst blev det gott, men absolut inte *knäck* som det ska vara till jul. Vi sökte på alla våglängder och varenda station på den fina radio Sonja hade med, men det var nästan omöjligt höra en julsång. Här i Santo Domingo finns över 200 större och mindre radiostationer, men som julmusik kör man hårdpop!

"Självständighetsparken" i Santo Domingo med en staty över den första kristna indianen på ön.

Dagen innan julafton var vi på bönemöte i den församling där vi funnit ett andligt hem. Våra kära syskon där försäkrade sig om att vi inte skulle sitta ensamma på julafton — vi hade redan någon månad innan fått inbjudan att äta julfest hos en familj. Men det kändes så gruvligt svårt att gå hem till vårt lilla hyresrum just den kvällen. Vi längtade efter snö, julgran och julsång. Och framför allt: FÖRSAMLINGEN!

Så kom julafton, med samma ansikte som alla andra dagar. Strålände sol, samma gatuförsäljare och skoputsare. Men många sprang med en förskräckt kacklande kalkon under armen för att nacka och steka den till kvällen. Och ungarna slängde smällare så man var livrädd.

Vi åt en vräkig julfest på kalkon och potatissallad, ytterligare sallad och någon sorts specialpirog på bananmjöl. Och nöt-

ter, frukt och snask. Så kom överraskningsmomentet: "Nu åker vi hem till pastorn!"

Då visade det sig att en stor del av församlingen hade kommit överens om att samlas hemma hos församlingsföreståndaren som har ett stort, gästvänligt hus. Paret vi åt julfest hos har en stor bil, och eftersom pastorn bor rätt långt ut i en förort, ringde under julfestens avtändande flera stycken och avtalade gathörn att vänta vid för att få följa med ditut.

Så kom det sig att vi proppmätta och omtumlade efter en färd i en överfull bil senare på julkvällen befann oss mitt i församlingssamlingen i pastorns hem. Och plötsligt dånade Arne Imsens röst från en bandspelare med kapacitet som överröstade allt annat i grannskapet: "Med överängelsens röst och Guds basun, brudgummen kommer..." sjöng vår egen församlingsföreståndare från den kända och älskade kassetten "Jesus kommer" som Sonja och jag med saknad tagit från vår samling och gett som julgåva åt pastorn. Och nu satt vi alltså i hans hem och lyssnade på de kära sångerna, en gång inspelade i församlingssamlingen på Johannelund.

Pastorn satt med bandspelaren i knät och lyssnade med stor gripenhet och uppmuntran de andra att lyssna. Det behövdes ingen uppmuntran. Syskonen satt helt intagna av den anda som fanns i sången och musiken. Pastorn spelade om och om igen. Hans fru berättade hur han lyssnat på kassetten hela natten.

"Er församling måste väl vara mycket levande?" frågade de. "Ja, det finns ingen möjlighet gå någon annanstans när man upplevt maranata", svarade vi. Sonja och jag tittade på varandra och var som drömmande. Vi var — *hemma!* Vi har fått syskon som har samma hopp, samma vända, samma kamp och samma liv. Som känner igen tonen hemifrån.

När vi kom hem till vårt rum, kände vi ingen saknad. Vår jul var utan skinka och gröt, utan ljus, gran och klappar, utan julsånger — ja, inte ens julevangeliet har vi fått höra! Men vi upplevde verkligen något som Sonja uttryckte: "Vad är jul för något? En tradition som kan firas på det ena eller andra sättet; bättre eller sämre. Vad som betyder något är ju *innehållet!*" När man skalat av allt som ger stämning åt själen och välbefinnande för magen, så är allt så skriande tomt och ödsligt, om det inte vore för syskongemenskapen.

Här i Santo Domingo var det inte ens lönt försöka låtsas att man hade jul efter våra västerländska värderingsmallar. Men vi hade en underbar högtid tillsammans med syskon som vi växt samman med på ett förunderligt sätt. Syskon som liksom vi är stämda efter samma ton...

Stina Fridolfsson och Sonja Sandvik

Bedriver Dagen religionsförföljelse?

Dagen har råkat ut för blåsväder av en karaktär som tidningen knappast tidigare varit med om. Tidningens annonspolitik sedan decennier tillbaka har i dagarna fått till och med Dagens mest trogna läsare att höja ögonbrynen och fråga sig vad det egentligen är tidningen håller på med. Har man börjat låna sig till öppna förföljelser av vissa religiösa grupper?

Under tre dagar i januari införde Dagen en skrikig flerfärgsannons i jätteformat på tidningens baksida, där det utlovades ett kommande jättereportage i tidningen Expressen om Arne Imsen och Maranatas uppgång och fall. Med fet stil och en suggestiv bild på Arne Imsen sökte annonsen väcka sensation och locka pingstvännerna till läsning av en artikel i ett annars för Dagen tabubelagt ämne. Maranata och Arne Imsen är nämligen av Dagen utsatt för en annons- och publicitetsbojkott sedan tjugio år tillbaka. Inte ens en liten enspaltig annons om hotellet Pilgrimshem i vilken varken Maranatas eller Arne Imsens namn nämns, tas in på grund av att tidningen säger sig inte vilja stödja Maranatas verksamhet. Om Dagen stöder Expressen är dock inte klarlagt.

Valhant försvar för tidningen

Men många har reagerat. Dagens telefonväxel ringdes nästan ner av oroad läsare som ville ha besked. Tidningsledningen togs på sängen och hade svårt att förklara sig. Man hade uppenbara svårigheter att definiera skillnaden mellan Maranatas annonser och Expressens annons. För Gunno Andersson från Maranataförsamlingen i Stockholm försvarade Dagens ansvarige utgivare, Per Östlin, Expressen lite valhant med att annonsen inte var någon mötesannons.

Och det visste ju alla redan. Hotellannonsen om Pilgrimshem var heller ingen mötesannons men ändå blev den stoppad.

En av Dagens styrelseledamöter gav dock ett annat besked när Midnattsropets medarbetare ringde upp och frågade. "Det finns en tyst överenskommelse tidningar emellan", förklarade han, och därför "kan man inte gärna neka tidningar att annonsera, även om det i och för sig var beklagligt, det som nu hänt".

Nödvändig för tidningens ekonomi

Sverre Larsson, Dagens verkställande direktör, kompletterade bilden till sist med att i en avledanden artikel i sitt organ först och främst hänvisa till annonsernas nödvändighet för tidningens ekonomi. Annonser i Dagen måste behandlas från fall till fall, menade han men summerade den senaste erfarenheten med att den starka reaktionen nu tvingar tidningen till större observans.

Från annan källa erfar Midnattsropet att Expressens annons verkligen var uppe till diskussion i styrelsen men att styrelsen krävt att annonsen skulle in.

Det var alltså Dagens skrala ekonomi som till slut fällde utslaget om Expressen-annonsens införande. Etiska betänkligheter fick, när det blev allvar, stryka på foten för den betydligt krassare hänsynen till världsliga tidningar. Dagen riskerade att själv råka ut för en annonsbojkott från andra tidningar och det skulle inte Dagens ekonomi med krympande prenumerantstock och minskat prestöd orka med.

Att reaktionen mot Expressen-annonsen skulle bli så våldsam från de egna läsarna hade Dagens ledning tydligen inte räknat med. Tidningens ekonomichef kände sig direkt manad att gå ut till läsarna med löfte om en stramare annonspolitik. I normala fall är det tidningens ansvarige utgivare som formulerar annonspolitiken. Kanske hade farhågorna för ekonomiska återverkningar ibland de egna leden plötsligt gjort Expressen-annonsen till ett sådant där speciellt fall som man måste behandla särskilt?

Godkänd annons

DAGEN Det unga uttillika lyssnar och lär. **IBRA RADIO** sänder 1 1/2 timme varje dag på svahili. Program: Jakob

Stor aktion av Kristna fredsrorelsen: STOPPA SVENSK VAPENEXPORT!

EXPRESSEN

Jättereportage:

ARNE IMSEN och om **MARANATAS** uppgång - och fall

Expressen söndag!

Ej godkänd annons

PILGRIMSHEM
i Stockholms city
5 min från Centralen

BO BRA ★ ÅT GOTT
i lugn och trivsam miljö
rök- alkohol- och drogfritt

Gamla Brogat. 27
Tel. 08-23 52 30

JOURNALISTIK OCH ANNONSPOLITIK PÅ AVVÄGAR

Läs: "SÅ STOPPADES ETT JESUSFOLK"

Granskning av ett belysande exempel 1976 då evangelisationsteamet Christ is the Answer tvingades avbryta sin möteskampanj i Sverige. I ett uppmärksammat nummer av Midnattsropet speglas den kristna rikstidningen Dagens skrämmande roll som kyrkopolitiskt styrinstrument. Genom tillrättalagd information, förtigande av fakta, skandalisering, svepande generaliseringar och skräckvisioner åstadkommer Dagen en total bojkott av gruppen. Kända pastorer uttalar sig: — Vi trodde på Dagen. Intervju med Dagens chefredaktör Olof Djurfeldt.

□ Jag beställer Midnattsropet nr 15-16 1976. Pris kr. 3:—

Lyssna till: "HÄXPRESSEN"

Radioprogram på kassettband. Granskning av ämnet religionsförföljelse. Radio Maranata behandlar i ett program sep. 1979 frågan om pressetik och pressen som förföljare. Samtal med f d journalister, historiska tillbakablickar, reportage, satir, framtidsvision och om Expressens chefredaktör Bo Strömstedt.

□ Jag beställer "Häxpressen". Pris kr. 25:—

SKICKA IN BESTÄLLNINGEN TILL KLARA TONER, BOX 344, 101 24 STOCKHOLM, TEL 08/23 52 30

Arne Imsen i telefon från New York, USA:

Syskonen i Vermont hälsar

(Intervjun hämtad från direktsändning i Radio Maranata.)

Radio Maranata: Nu har vi enligt kontrollrummet Arne Imsen på tråden. Stämmer det?

Arne Imsen: Ja, det stämmer.

R.M.: Välkommen till Radio Maranata, och Sverige. Hur är det "over the Sea," vad är era första intryck?

A.I.: Det är väldigt varierande intryck. Det första intrycket vi fick var naturligtvis det enorma etablissemang som den jättelika flygplatsen är. Man försvinner i ett hav av institutioner och kontor, men där på flygplatsen mötte oss två av de vänner vi tidigare haft kontakt med i Sverige: Gene och en av hans medarbetare. Det var en sällsam upplevelse vill jag säga. De tog emot oss med öppna armar och kramade om oss.

Sedan fick vi åka i deras buss, 60 mil rakt

norrut, till Island Pound, i staten Vermont, bara några mil från den Kanadensiska gränsen. Det var en sällsam upplevelse att möta vännerna där och se vilket oerhört arbete som de utför. Det är omkring 250 människor och de bor i 11 hus, så de dominerar nästan helt och hållet det lilla samhället.

R.M.: Så det är en kristen kommunitet där alltså?

A.I.: Det är en kristen komunitet. Den är lite annorlunda än det vi är vana vid, men de arbetar tillsammans på ett sätt som är både inspirerande och fostrande. Husen, som de har, är inte moderna och det är inte frågan om någon hög standard. Men de har ordnat allting så utomordentligt bra. Det är verkligen efterföljansvärt, skulle jag vilja säga. Det har lyckats att på ett radikalt sätt sän-

ka sin standard så den står mer i överensstämmelse med vad de predikar.

R.M.: Vad hände de här dagarna?

A.I.: Det var ju väldigt kallt däruppe och mycket snö. En hel dag stod allting alldeles stilla, då hade de inget som helst arbete. Då hade de bröllop. Det började på förmiddagen, vid 11-tiden och fortsatte sedan ända till klockan var 7 på kvällen. Det pågick hela dagen med olika typer av inslag. Det var sång och musik och judiska danser och mycket växlande typer av sång som jag överhuvud taget aldrig tidigare hört.

R.M.: Vad är ditt intryck utav den här gemenskapen, skiljer den sig mycket från den kristna gemenskap vi är vana vid här i Sverige?
forts. sid. 19

Dags för internatskola i Latorp?

Internatskola på Humlegården, Latorp, utanför Örebro kommer kanske snart att bli verklighet. Planerna finns och föräldrarna är i princip positiva till att åtminstone de äldre barnen får en undervisning av skolkaraktär. Hemundervisningen skall i alla händelser behållas på lågstadiet.

Skolan i Latorp kommer att läggas upp så att den uppfyller de villkor som samhället har rätt att kräva av en skola. Skolan kommer då inte bara att ta emot församlingens egna barn utan kommer att stå öppen även för vem som helst. Utbildade lärare finns som är villiga att ställa upp.

Den fråga som kan bli känslig är dock vilken läroplan skolan skall följa eftersom det är oklart i vad mån myndigheterna kommer att kräva att grundskolans läroplan skall följas. Eftersom skolan i Latorp bygger på församlingens värderingar är det bäddat för nya konflikter med myndigheterna, får man förmoda.

— Diskussionerna om en skola i Latorp ingår som ett led i våra försök att hitta en undervisningsform som håller inför en

kommande lagändring, säger Arne Imsen som gått i bräsch för Pilgrimsskolan. Han säger vidare:

— Vi kommer att presentera egen läroplan och anlita egna lärare. Vi kommer dock aldrig att anpassa oss till samhällets skolsystem så att vår egen ideologi tunnas ut.

Ett annat undervisningsalternativ som dykt upp är den s k "hemläsningsskolan". Det är ett mellanting mellan skola och hemundervisning. Under ett eller ett par dagar i veckan samlas barnen till gemensam lärarledd undervisning. Därefter återvänder barnen hem och undervisas resten av veckan i hemmet. Fördelen är då att samtidigt som den föräldraledda hemundervisningen bibehålls så får barnen hjälp att hålla en jämn undervisningstakt och god kontakt med andra jämnåriga.

— Vi är beredda att hålla på och kryssa

så här mellan paragraferna så länge myndigheterna inte vill acceptera vår undervisning, säger Arne Imsen.

— Hur som helst kommer vi aldrig att kapitulera utan vi är beredda att ta strid även om skolan.

Varmt välkommen till KONFERENS I ÖREBRO

24 febr. - 1 mars

Medverkande förkunnare: JAN-EGIL HAFSAHL fr. Oslo, GUNNO ANDERSSON, PETER ÖGREN, HANS BRYNTE, BO HÖGLANDER, FOLKE JAKOBSSON, KJELL HÄGERMAN, SVEN-ÅKE ASPLUND, PER-ARNE IMSEN m.fl.

För ytterligare information — ring 019 - 963 84 el. 964 72
Eller skriv till: Maranataförsamlingen, Box 55, 710 15 Vintrosa

Nya teorier om evolution

Under rubriken "Är människan en konstfull tillfällighet (Is man a subtle accident)" behandlades i den amerikanska tidskriften Newsweek nr 44 den 3 november 1980 en ny evolutionistisk teori som uppgavs ha stöd utav en majoritet ledande vetenskapsmän vilket bl a framkommit vid en konferens vid Chicagos Naturhistoriska Museum där 160 vetenskapsmän behandlat den nya teorin.

Artikeln börjar så här: "Den felande länken mellan människor och apor, vars frånvaro har varit till stöd för religiösa fundamentalister alltsedan Darwins dagar är endast den mest uppmärksammade utav en hel rad fantasidjur. I de fossila avlagringarna är felande länkar regel: berättelsen om livet är här lika osammanhängande som en tyst journalfilm där arter efterföljer varandra lika plötsligt som premiärministrar

på Balkanhalvön. Ju mer vetenskapsmän sökt efter övergångsformer, desto mer har de blivit frusterade".

När man läst så här långt skulle man nästan kunna misstänka att "denna tidsålders klyftiga män", 1 Kor 1:20, omvänt sig och tagit vara på Guds uppenbarelse i naturen, Rom 1:19-20. Detta intryck förstärks ytterligare när man i artikeln tar avstånd från Darwins hypotes med följande ord:

"Bevis från de fossila lämningarna visar nu entydigt bort från den klassiska darwinism som de flesta amerikaner lärt sig i skolan: att nya arter utvecklas från existerande genom gradvisa ackumulerade små förändringar, vilka var för sig hjälper organismen att överleva och anpassa sig till omgivning. I ökande omfattning tror vetenskapsmän nu att arter ändrar sig obetydligt under miljontals av år".

Ja, så här långt är det uppenbart att man fått böja sig för verkligheten som i allt stöder bibelns bild av en skapelse och fortplantning av distinkta arter. Att man är okunnig om att fossilernas vittnesbörd är i överensstämmelse med bibelns undervisning förstår man då följande varning ges:

"Medan vetenskapsmän under de senaste tio åren har förfinat evolutionsteorin har några personer som inte är vetenskapsmän på nytt spridit det glada budskapet (the gospel) om skapelsetron och detta sammanträffande har förvirrat många lekmän inklusive presidentkandidat Ronald Reagan. Vid ett fundamentalistiskt möte i Dallas, förespråkade Reagan att man skulle undervisa i den bibliska versionen av skapelse parallellt med evolutionsmodellen, vilken man enligt Reagan i vetenskapliga kretsar inte längre anser så ofelbar".

Efter detta förstår vi att "denna tidsålders klyftiga män" 1 Kor.1:20, fortfarande är lika "förmörkade till sitt förstånd", Ef.4:18 (Har icke Gud gjort denna världens visdom till dårskap?).

Men låt oss fortsätta och se vad man har för nya hypoteser att servera: "De nya teorierna syftar endast till att ersätta den som princip, säger Harvard's Stephen Jay Go-

ANSLAGSTAVLAN

När? Var? Hur?

når jag kontakt med församl. och grupper i landet. Här är en kort sammanställning av

- RADIO MARANATAS SÄNDNINGSTIDER
- MÖTESTIDER
- ADRESSER o. TELEFON
- ÖVRIG VERKSAMHET

STOCKHOLM

Maranataförsamlingen, G:a Brog. 27, Stockholm
Mötestider: Tisd 19.30 Bibelstudium • Onsd 19.30 Väckelsemöte • Lörd 19.30 Bön • Sönd 11.00 Predikan, 19.00 Väckelsemöte (Se annonser i Dagens Nyheter)
Postadress: Box 344, 101 24 Stockholm
Postgiro: 44 10 05 - 6
Telefon: 08 - 23 52 30
Radio Maranata, Stockholms City, 88 MHz: Tisd 8.30 - 8.45, 20.30 - 21.00 • Onsd 23.00 - 24.00 • Tors 8.30 - 9.15, 20.30 - 21.00 • Fred 20.30 - 21.00 • Lörd 22.30 - 23.00
Postadress: Box 344, 101 24 Stockholm
Telefon: 08 - 23 52 30
Radio Maranata, JÄRVA, 91,2 MHz: Månd o. fred 20.00 - 21.00 • Sönd 22.00 - 23.00
Postadress: Box 181, 175 23 Järfälla

Midnattsropet, Box 344, 101 24 Stockholm
Postgiro: 57 16 20 - 4

GAMLA BRO, Gamla Brogatan 27, Stockholm
Gamla Bro servering, **Pilgrimshem** hotell, **Klara Toner** bok- och musikshop, **Pilgrimboden** second-hand shop
Postadress: Box 344, 101 24 Stockholm
Telefon: 08 - 23 52 30 (vx)
Pilgrimstryck: Holbergsgatan 108, 161 57 Bromma, Telefon: 08 - 37 00 38

ÖREBRO

Maranataförsamlingen, Post- och besöksadress: Järntorgsgatan 7, 703 61 Örebro eller Humlegården, Latorp, 710 15 VINTROSA
Mötestider: Tisd 19.30 Bibelstudium • Lörd 19.30 Bön • Sönd 15.00 o. 19.00 Väckelsemöten (Annonser: Lörd. i Nerikes Allehanda)
Postgiro: 37 50 50-2
Radio Maranata, KUMLA, 94,3 MHz: Månd, onsd o. fred 20.30 - 21.30 • Repriser: Tisd, tors o. lörd 10.00 - 11.00
Postadress: Box 4, 692 01 KUMLA
Telefon: 019 - 700 25
Nytt & Begagnat, Trädgårdsgatan 1, KUMLA
Telefon: 019 - 703 25
Lilla Bageriet, Kristinagatan 10, Örebro
Telefon: 019 - 11 44 19

JÖNKÖPING

Post- och besöksadress: Park Hotell, Kyrkogatan 6, 552 55 Jönköping eller Egnahemsvägen 6, Husqvarna
Telefon: 036 - 11 19 95
Radio Maranata, 98,5 MHz: Månd 19.15 - 20.15, Tisd 19.00 - 20.00, Onsd, tors o. fred 20.30 - 21.30, Lörd 19.00 - 20.00, Sönd 20.30 - 21.30
Telefon: 036 - 12 12 08
Park Hotell, Kyrkogatan 6, 552 55 Jönköping
Telefon: 036 - 11 19 95

ESKILSTUNA

Mötestider: Tisd 19.30 Bibelstudium • Sönd 19.30 Väckelsemöte • Västra Storgatan 3
Adress: Björkdahlsvägen 5, 633 69 Eskilstuna
Telefon: 016 - 258 40
Radio Maranata, 92,7 MHz: Månd, onsd o. lörd 20.00 - 21.00, Tisd o. torsd 9.00 - 10.00
Telefon: 016 - 25 840
Nytt & Begagnat, Gillbergavägen 25, Eskilstuna
Telefon: 016 - 13 31 25

MALMÖ

Mötestider: Tisd 19.30 • Lörd 19.30 • Sönd 11.00 o. 19.00
Besöksadress: Tärningsholmsg. 6, 217 51 Malmö
Postadress: Box 5259, 200 71 Malmö
Postgiro: 58 32 01 - 9
Telefon: 040 - 655 00
Radio Maranata, 90,2 MHz: Månd - fred 10.00 - 11.00, Månd - tors 19.30 - 20.30, Lörd o. sönd 19.30 - 20.30
Telefon: 040 - 655 55
Bageri, närbutik, servering, tryckeri: Geijersg. 55, Malmö
Telefon: 040 - 157 77

GÄRDSHYTAN

Mötestider: Tisd 19.30 Bibelstudium • Lörd 19.30 Bön- och bibelstudium
Post- och besöksadress: Gärdshyttans Gärd, 692 02 Hammar
Telefon: 0583 - 707 00
Pilgrimshem, Gärdshyttans Gärd, 692 02 Hammar
Telefon: 0583 - 707 00
Broshopen, Bismotalagatan 2, MOTALA
Telefon: 0141 - 579 35

GÖTEBORG

Mötestider: Tisd 19.30 Bibelstudium • Lörd 19.30 Bön • Sönd 17.00 Väckelsemöte
Post- och besöksadress: Lilla Rivöfjordsgatan 3, 317 23 Göteborg

uld och tillägger: Evolutionen är ett faktum likt det att äpplen faller från träd”.

Med en sådan utgångspunkt kan man förstå hur galet man kommer. Jag fortsätter att citera.

”Den nya teorin enligt paleontologist Steven Stanley från John Hopkins drar upp bestämda gränser mellan två slags evolution: gradvis små förändringar inom en art (mikroevolution) och plötsliga stora förändringar som markerar uppkomsten av en ny art (makroevolution)”.

När Darwin från sina observationer, påbörjade vid Galapagosöarna, drog slutsatserna att tillräckligt med små förändringar skulle eventuellt skapa en ny art, menar den modifierade teorin att nya arter uppstår genom en annorlunda mekanism — kanske genom en enskild stor slumpartad mutation i en enda generation. Detta är teorin om det hoppfulla monstret”.

Det behöver väl knappast sägas att inga experimentella bevis över s k hoppfulla monster presenteras. De är genetiskt helt hopplösa. Bibelns ord i 1 Mos 1 ”som efter sina arter bär frukt” är en vetenskaplig sanning.

Fred Örtegren

Postgiro: 41 43 63 - 2

Telefon: 031 - 53 72 76

Radio Maranata, 94,9 MHz: Tisd o. tors 12.00 - 13.00, Onsd 22.00 - 23.00, Fred 19.30 - 20.30, Lörd 16.30 - 17.00

Telefon: 031 - 22 52 80

Pilgrimshem, Lilla Rivöfjordsg. 3, 317 23 Göteborg
Telefon: 031 - 53 72 76

Pilgrimen, bokcafé, second-hand affär, Kyrkogatan 30 (öppet 9.30 - 18.00)

SANDVIKEN

Radio Maranata, 90 MHz: Tisd o. tors 19.00 - 20.00

Telefon: 026 - 25 28 18

UMEÅ

Besöksadress: Kungsgatan 23, Umeå

Postadress: Box 238, 901 05 Umeå

Telefon: 090 - 12 71 57

Radio Maranata, 89,8 MHz: Månd 8.30 - 9.30, 20.00 - 21.00, Tors 20.00 - 21.00, Sönd 12.30 - 13.30
Telefon: 090 - 19 11 44

Pilgrimsboden, Kungsgatan 23, Umeå

Telefon: 090 - 12 71 57

OSLO

Mötestider: Tisd o. torsd 19.30 Bibelstudium • Lörd 19.30 Väckelsemöte • Sönd 11.00 Pred, 19.00 Bön

Post- och besöksadress: Maridalsveien 323 C, Oslo, Norge

Telefon: 00947 - 222 82 80

Pilgrimshem, Maridalsveien 323 C, Oslo

Telefon: 00947 - 222 82 40

**STÖD
RADIOMISSIONEN
Pg. 49 14 21 - 4**

Den här spalten är med i M.R. för första gången. Avsikten är det under rubriken "Vägvisaren" framöver skall finnas korta undervisande och vägledande bibelstudier. Så, evangelister, skriv!

VÄGVISAREN

MISSIONS- BEFALLNINGEN

Text: Per-Arne Imsen

— Och han sade till dem: "Gån ut i hela världen och prediken evangelium för hela skapelsen". (Mark. 16:15)

Det står uttryckligen i bibeln att Gud vill att alla människor ska bli frälsta. Vad som hindrar Gud att frälsa är människors vilja i två avseenden. Gud frälsar ingen människa mot hennes egen vilja. Det vet vi. Men, vad vi ofta inte tänker på är att Gud inte evangeliserar världen oberoende av människor och mänsklig vilja. Gud har inte satt änglar och andefurstar till detta. Han måste ha villiga mänskliga redskap.

Jesus sa: "Allt vad ni binder på jorden det skall vara bundet i himmelen, och allt vad ni löser på jorden, det skall vara löst i himmelen." Här ser vi att himlen styrs från jorden. Vad vi gör på jorden får sin motsvarighet i himmelen. Slaget står på jorden och där har Kristus ställt församlingen i denna oerhörda nyckelposition. Vad den binder det är bundet — vad den löser det är löst. Om församlingen fungerar i sin uppgift sker Guds vilja på jorden.

I bönen "Fader vår" lär Jesus oss att bedja: Ske din vilja, såsom i himmelen, så ock på jorden. Vad menar Jesus med det? Låter inte Gud sin vilja ske på jorden — måste vi be om det?

Jesus säger också: "Skörden är mycken, men arbetarna äro få. Bedjen fördenskull skördens Herre att han sänder ut arbetare till sin skörd." (Matt. 9:37,38) Sänder inte skördens Herre ut arbetare till sin skörd? Måste vi bedja om det också?

Gud har byggt sin församling på jorden och gett den maktbefogenheter att lösa och binda. Att stänga igen eller att öppna. När vi ber, som Jesus lärt oss, överlämnar vi vår vilja åt Gud. Det blir samklang mellan vår vilja och hans. Då kan Gud använda oss i sin missionsuppgift. Men om församlingen inte fungerar i uppgiften blir hela det distrikt eller område där den är placerad lidande och hämmat av detta. Den är ett hinder för människors frälsning och för Gud att utöva sin vilja. Detta är oerhört allvarligt.

Jesu avskedsord är en order, en befallning till oss. Den uttrycker Guds vilja, gå ut — predika evangelium. Den som inte lyder en order i det militära döms för lydnadsbrott och straffas för detta. Det anses som ett mycket allvarligt brott. Hur mycket allvarligare är inte olydnad mot Gud? Men Gud vill inte att vi mekaniskt skall lyda honom. Han måste få vår överlåtna vilja. Jesus visste detta och när han stod inför sin svåraste uppgift på jorden bad han: Ske icke min vilja, utan din.

I den första församlingen svarade man, när man försökte hindra dem att föra ut evangelium; vi måste lyda Gud mer än människor. Och församlingen bad och övervann hindren för evangeliets frammarsch i endrättig bön. Måste inte vi också använda dessa andliga stridsvapen med ett heligt allvar och övervinna hindren för evangelium?

Paulus sa också med avseende på missionsbefallningen och sin kallelse, när han stod inför konung Agrippa: Så blev jag då icke ohörsam mot den himmelska synen.

Till församlingen i Rom skrev han: Jag har förpliktelser — därför är jag ock villig att förkunna evangelium — Ty jag blygs icke för evangelium, ty det är en Guds kraft till frälsning för var och en som tror.

Sammanfattningsvis — det handlar om: Vara villig — icke ohörsam — lyda Gud. Motsatsen är ovillighet, ohörsamhet och olydnad. Hur är det med oss — för vi evangelium vidare? Vi är betrodda med försoningens ord. Är vi goda förvaltare eller har vi missbrukat detta förtroende?

VERKLIGT FRÄLST!

efter, att min syster har lämnat hela arbetet åt mig ensam? Säg till henne att hon hjälper mig! Men Herren svarade: 'Marta, Marta, du gör dig bekymmer och oro för många ting, men endast ett är nödvändigt. Maria har valt den bästa delen, och den skall aldrig tagas ifrån henne.' "

Av Jesu egna ord får vi här höra, att bön och bibelstudium inte bara är viktigt, utan att detta är det absolut viktigaste, som en människa kan syssla med. Bön och bibelstudium är till och med viktigare än att äta, att klä sig och att arbeta. För här gäller det att förbereda sig för sin tillvaro efter "döden". Det är fråga om att samla skatter för himlen.

Vi väljer själva hur vi ska disponera vår tid. Alltid är vårt val fritt. Vi kan sysselsätta oss med det världsliga eller med det andliga. Men väljer vi rätt, så får vi sitta vid Mästarens fötter och lyssna till hans undervisning. Vi får ta emot och bearbeta hans rena, klara ord, som formar och förvandlar oss. Vi får växa i kunskap, visdom och kärlek.

Ett kristet liv utan rikligt med bön och bibelstudium blir ett torftigt och eländigt kristet liv, som inte ens är värt namnet kristet. För det är ju i själva upplevelsen i bönen och Ordet, som *livet i Kristus* ligger.

Därför är det nödvändigt, att vi tar oss tid att sitta vid Mästarens fötter. Och vid hans fötter sitter vi varje gång vi beder, studerar bibeln, går på bibelstudier eller på annat sätt skaffar oss andlig kunskap.

Då kan vi som David jubla:

*"Herren är min herde,
mig skall intet fattas,
han låter mig vila på gröna ängar;
han för mig till vatten,
där jag finner ro,
han vederkvicker min själ;
han leder mig på rätta vägar
för sitt namns skull."*

BEDJAREN OCH GUD

för sitt eget barn och dess bästa. Man önskar sina barn de bästa kläderna, den bästa födan och den bästa skolan. Man strävar för att barnen skall få det bästa. Man arbetar inte på tillnärmelsevis samma sätt, då det gäller andras barn, grannens barn och inte ens sina egna syskons barn. Våra känslor är starkast för våra egna personliga förhållanden. Det är naturliga egenskaper som är nedlagda hos oss. Vi vill slösa denna föräldrakärlek

på våra egna barn liksom vi vill skydda dem från faror, sjukdom och allt som kan drabba dem. Det gäller våra barn och deras framtid.

Felaktiga informationer

Nu sade Jesus att allt detta var gott. Gud Fadern i himlen är dock inte sämre än människorna. Han är också utrustad med känsla för oss. Han känner mera för oss än vad våra egna föräldrar gjorde. Det bevisade han för oss när han gav oss sin egen Son. Och tänk vilka planer han har för den enskilda människan! Människan kommer dock sällan in i dem därför att hon för det mesta fått så felaktiga informationer om Gud. Hon inbillar sig att Gud är fördärvaren och förgöraren, när Gud egentligen är Hjälparen.

I stället för att kasta sig i Guds armar, flyr människan bort ifrån Gud, in i olycka, förnedring och mänskligt fördärv. Han vill vårt bästa, inte bara med avseende på evigheten utan också vårt liv här i tiden. Gud har omsorg om oss varje dag som går, varje minut och varje timme.

Nu sade Jesus så här: *"Om nu I som ären onda förstå att giva edra barn goda gåvor, huru mycket mer skall icke då Gud giva goda gåvor åt dem som bedja honom därom!"*

Man kan också läsa: "Huru mycket mer skall icke då den himmelske Fadern giva helig ande åt dem som bedja honom!"

Fadern och barnen

I jämförelse med allting annat gott, så är den helige Ande det i särklass bästa som vi över huvud taget kan få. *"Eller vilken är den man bland eder, som räcker sin son en sten, när han beder honom om bröd." "Eller räcker honom en skorpion, när han beder om ett ägg?"*

Det är otänkbart att vi vill fördärva eller förstöra våra egna barn. Vi skulle inte kunna tänka oss att ge dem en sten, då de beder om ett bröd, eller ge dem en skorpion, då de beder om ett ägg. Huru mycket mer skall icke då vår himmelske Fader ge av sina gåvor åt oss som beder honom!

Här kommer vi in på den innersta problematiken i sammanhanget. Vi har så många felaktiga föreställningar om Gud. Därför blir också våra böner så felaktiga, tunna och verkningslösa. Gud vill att vi skall bedja med kraft. Det finns inget barn som behöver övertyga sina föräldrar om det rättmätiga i att de ger sina barn mat och utrustar dem med kläder. De behöver inte övertyga föräldrarna om att de behöver en varm bostad och en god säng med sängkläder. Inget barn behöver kämpa för dessa självklara saker.

Då vi kommer inför Gud, verkar det dock som om vi skall försöka övertyga Gud om att han måste hjälpa oss för att vi inte skall gå under. Ändå är saken den att innan vi öppnat munnen vet han vad vi behöver. Vi behöver inte ta upp någon argumentation för att övertyga Gud om det rättmätiga i våra böner. Gud avvisar oss aldrig genom att ifrågasätta om vi beder på en rättslig och riktig grund då vi söker hans ansikte.

Varför skall vi bedja?

Varför skall vi bedja? Vi behöver inte försöka få Gud på gott humör genom att på ett så övertygande sätt som möjligt visa på vår hunger, vår längtan, vår kyla och vårt behov av vila. Vi behöver inte övertyga Gud om att om han inte hjälper oss, går det illa för oss. Det vet Gud mycket bättre än det vi själva vet om. Det är inte Gud som står i vägen. Det är fienden.

Vi har en motståndare som hela tiden vill inge oss en föreställning om att det är ganska meningslöst att bedja, därför att Gud är så stor och väldig att han inte skulle kunna engagera sig i de små och triviala ting vi beder om. Vår motståndare vill få oss att tro att Gud är så långt borta, så upptagen att han inte har tid, inte vill eller kan eller orkar höra oss. Kanske tänker vi inte de tankarna, men vi handlar ändå som vi tänker så. Det finns i vårt inre ett slags motstånd emot tanken på att Gud vill hjälpa oss. Vi är nämligen så indoktrinerade av falska föreställningar om honom. Men Gud har gett oss makt och rättighet att bedja om våra behov.

Gud vill alltså skapa hos oss en övervinnande tro, så att vi kan bedja med makt. Skrymtaren kommer dock inte att fatta bönsens hemlighet. Hedningen kommer heller inte att fatta den, och inte den egenrättfärdige eller materialisten, som inte har något behov av den.

Jesus sade: *"I en stad fanns en domare, som icke fruktade Gud och ej heller hade försyn för någon människa. I samma stad fanns ock en änka."*

När Jesus undervisade om bönen bör vi först lägga märke till vem han ställde fram som föredöme. Det hade väl varit mer tilltalande om Jesus hade sagt: "I en stad bodde en vacker ung kvinna, som aldrig haft några bekymmer eller svårigheter."

Jesus talade dock inte om ungdom och fågring. Han talade om livets allvar. Ungdom och skönhet har sin plats i tillvaron, men det är av övergående art. Allt det sköna kan tillfälligt påverka och stimulera oss, men det är ändå bara övergående. Vad som däremot aldrig upphör är allvaret. Det följer med ända in i det sista andetaget på jorden. Livet är verkligen allvar, och det allvaret försvinner aldrig.

Hur skall man få människor allvarli-

ga? Allvarlig är inte detsamma som att slå sig ner på en stol och sitta och se tråkig ut. Vi förväxlar allvar med tråkighet, eller allvar med vemod. Allvar är någonting annat.

Problemet för oss är att vi är för ytliga. Vi tar ingenting på allvar. Vi vill gärna leka med det mesta, ja vi älskar ytligheten och flärden. Vi vill inte ta livet på allvar. Därför kan vi supa bort det många gånger, leka bort det ännu fler gånger eller på annat sätt nöja oss med en livslögn. Det är massor av människor som omger sig med ett sken av verklighet. Ingenting är allvar utan endast sken.

Avsaknaden av allvaret är egentligen vårt stora problem. Vi vill inte ta arbetet på allvar. Vi vill inte ta vårt hem, äktenskapet, våra barn eller föräldraskapet riktigt allvarligt. Helst vill vi leka och skämta och gyckla bort hela tillvaron. Det är förfärligt! Lagg märke till att ju bättre en människa får det materiellt sett, desto ytligare blir hon, ja desto mindre benägen blir hon att ta någonting allvarligt. Se hur materialismen odlar ytliga personligheter och rotlösa människor!

Rotlösa existenser

Idag möter vi dessa rotlösa existenser i alla sammanhang. Där materialismen gjort insteg möter vi den ytliga och många gånger synnerligen fördummade personligheten, som inte kan ta någonting på allvar. Först när någonting omstörtande kommer över hennes liv får hon chansen att stanna upp. Det blir som en lystringssignal och hon börjar besinna sig, tänka efter och fundera över livet. Det kan vara en sjukdom som kommer som objuden gäst och lägger materialismen, den egenrättfärdige och självgo-de människan ner på sjukbädden. Då kan stillheten och ensamheten ge förutsättningar till reflektioner och funderingar.

Med ensamheten kommer också nya tankar och reflektioner smyg-

de. Varför lever jag egentligen? Vad är mitt liv värt? Vad är jag här för? Vad är meningen med mitt liv? Om sjukdomen är allvarlig, kommer också allvaret hos de närmaste, maken och maken, barnen och syskonen. Om sjukdomen utvecklas och döden näkas stiger allvaret. Jag har varit med vid många tillfällen då jag upplevt en sådan situation.

Jesus tog inte den fåfängliga färgingen som utgångspunkt för ett verkningfullt böneliv. Allvaret var utgångspunkten. Änkan, Jesus nämnde, hade förlorat sin man. Mannen var inte bara en person. Han var hennes älskade men också hennes försörjare och försvarare. Dessutom var han hennes förespråkare.

Det var inte vem som helst som var kvinnans försörjare. Hon kunde inte springa in till vilken man som helst eller in i vilket hem som helst och göra anspråk på att få hjälp och försvar. Hon var bunden till sin man, som var försörjaren, försvararen och hennes förespråkare.

Ensam och utlämnad

Nu hade mannen dött. Hennes hjälpare hade lämnat henne. Det innebar inte att hennes motståndare försvunnit. De fanns kvar och problemen fanns kvar. Hon hade upplevt den djupa personliga sorg. Därför blev det också allvar bakom hennes böner.

Jag tror personligen inte att det kan bli någon verkningsfull bön för när vi varit med om bedrävelse och förlusten av någonting vi behöver. Det gäller inte ytliga värden utan förlusten av någonting som vi förtröstar och räknar med.

När kvinnan blev änka var förlusten oersättlig. Hon hade förlorat sin försörjare, sin försvarare och förespråkare. Samtidigt fanns hennes verkliga motståndare kvar. De fanns inte långt borta. Hon kunde se dem bara hon gick ut på gatan eller visade sig på torget. I arv hade hon fått mängder

med bekymmer. Hon satt utlämnad med hela sin ensamhet.

Då sade Jesus: *"I en stad fanns en domare."* Och hon gick till honom och sade: *"Skaffa mig rätt av min motpart"*.

Till en tid ville han icke skaffa henne rätt men hon kom igen. Hon blev åter avvisad, men kom igen. Flera gånger blev hon avvisad, men hon kom alltid åter igen. Till sist tröttnade domaren och sade:

"Det må nu vara, att jag icke fruktar Gud ej heller har försyn för någon människa; likväl eftersom denna änka inte fullständigt skall slå mig röd och blå i ansiktet, genom sina ideliga och påträngande besök, skall jag skaffa henne rätt."

Gud vill svara på bön

Det var inte för hennes skull i första hand utan för att bli av med henne som domaren slutligen gav efter. Den ogudaktige domarens slutsats blev att han måste hjälpa henne men på helt negativa grunder. Nu vill Gud hjälpa oss men på positiva grunder. Han intar inte domarens position och roll i sina relationer till oss. Nej, han är vår Fader. Han är inte en ogudaktig domare, som väntar på att få her-ravälde över oss och döma oss. Gud är inte ointresserad eller nonchalant inför våra framställningar. Han blir inte irriterad på oss när vi kommer igen och beder. Han vill hjälpa oss just av den anledningen att han är vår Far. Därför heter det också:

"Skulle då Gud icke skaffa rätt åt sina utvalda som ropa till honom dag och natt."

Här öppnas för oss en hemlighet. Gud vill svara på bön. Han vill uppenbara och ge seger. Må vi inte ge upp i bönen bara för att vi möter motstånd. Gud vill skaffa oss rätt! Den som känner sig nertygad och bedrävd vill Herren hjälpa. Gud vill göra oss till sanna bedjare, som kan bedja med myndighet och utvinna vad Herren har lovat sina egna barn.

Planera för
**SOMMAR —
KONFERENSEN**
på Gärdshyttans gård
— 13 km söder om Askersund —
11 - 19 juli 1981
För ytterligare information ring
Gärdshyttans gård, Hammar
Tel. 0583 - 707 00

VÄGG- KALENDERN 1981

En dekorativ väggkalender med en daglig påminnelse om maranatafolkets stora gemensamma böne- och tacksägelseämnen.

Pris kr. 10:- inkl. moms.

1981		
JANUARI	FEBRUARI	MARS
1 8 15 22 29	1 8 15 22 29	1 8 15 22 29
2 9 16 23 30	2 9 16 23 30	2 9 16 23 30
3 10 17 24 31	3 10 17 24 31	3 10 17 24 31
4 11 18 25	4 11 18 25	4 11 18 25
5 12 19 26	5 12 19 26	5 12 19 26
6 13 20 27	6 13 20 27	6 13 20 27
7 14 21 28	7 14 21 28	7 14 21 28
8 15 22 29	8 15 22 29	8 15 22 29
9 16 23 30	9 16 23 30	9 16 23 30
10 17 24 31	10 17 24 31	10 17 24 31
11 18 25	11 18 25	11 18 25
12 19 26	12 19 26	12 19 26
13 20 27	13 20 27	13 20 27
14 21 28	14 21 28	14 21 28
15 22 29	15 22 29	15 22 29
16 23 30	16 23 30	16 23 30
17 24 31	17 24 31	17 24 31
18 25	18 25	18 25
19 26	19 26	19 26
20 27	20 27	20 27
21 28	21 28	21 28
22 29	22 29	22 29
23 30	23 30	23 30
24 31	24 31	24 31
25	25	25
26	26	26
27	27	27
28	28	28
29	29	29
30	30	30
31	31	31

Väggkalenderns format 620 x 450 mm

**Nytt Kassettband
från (MRM)**

Signe Imsen

intervjuas

Signe Imsen, 79 år, är ett verkligt bevis på att den som förtrostar på Gud aldrig kommer på skam. Hon är Arne Imsens mor och för övrigt mor till inte mindre än åtta barn. På det här kassettbandet, som vi med stor glädje kan presentera, ger hon en intressant inblick i sitt innehållsrika liv.

Signe fick som predikant-hustru under pingstväckelsens genombrottsår i Norge, göra många rika upplevelser i väckelsens centrum. På B-sidan finner Du hennes friska vittnesbörd.

Sångerna på A-sidan är de som var typiska och som sjöngs om och om igen i de heta väckelsemötena.

Pris kr 25:- inkl. moms

(Hela behållningen till Gamla Bro missionscenter)

CHRISTINA IMSEN
sjunger evangelium
Volym 3

KRISTUS LEVER är min segermelodi

**NY
LP**
MRL 2114
stereo
kassett:
KB 114
stereo
Pris:
40:- kr.
(inkl. moms)

Sida A

Kristus lever är min segermelodi / Jesus, jeg vil knele ned / Laodicea / Jag har valt att göra sällskap / Tänk en gång när slöjan brister.

Sida B

Till världens larm och vimmel / Skrifternas Jesus / När på Golgata Jesus vann seger / Snart kommer Jesus / På apost-larnas tid / Create in me.

Sänd mig mot postförskott

..... st Signe Imsens nya kassett

..... st Väggkalender 1981 à 10:- kr.

..... st KB 114 Christina Imsens nya kassett à 40:-kr.

..... st MRL 2114 Christina Imsens nya LP à 40:-kr.

Box 344,
10124 Stockholm
Tel. 08-235 230

Namn:

Bostad:

Postnr, adr:

Tel:

SYSKONEN I VERMONT...

A.I.: Den skiljer sig inte så väldigt mycket vad det gäller formen, men det ideologiska innehållet. Detta att de med en sådan oerhörd skärpa hävdar att kommuniteten är Guds församling, och för att överhuvudtaget kunna vara med i församlingen så måste man flytta tillsammans med de här syskonen. Det är ju någonting som inte vi har fört fram. Det är kanske lite svårt att ta just det här så särskilt allvarligt. Men i övrigt tycker jag nog att det finns väldigt många gemensamma drag. Man får ju tänka på att vi befinner oss i USA och att upprottet står i proportion till de materiella förhållanden som är rådande här. Därför skulle jag vilja säga: Det är himmelsvid skillnad mellan det USA vi upplevde däruppe i storfamiljen och det vi upplever, just nu, här i New York. Det finns inga gemensamma nämnare överhuvudtaget. De lever i en värld utanför det etablerade samhället. De har knappt telefon, ingen radio och absolut ingen TV. Ingen dagstidning heller förekommer i bland dem. De lever alltså helt enkelt för att göra riket känt och förkunna evangelium om riket bland människor.

R.M.: Bor de på landsbygden eller i en stad så de har grannar runt omkring sig?

A.I.: De bor mitt inne i samhället. Att de har gått konsekvent till väga bevisas ju bland annat därav att de har ordnat en egen läkarmottagning och utbildar, i den här gruppen, sådana som tar hand om den biten. Dessutom har de en egen tandläkarmottagning som förestås av sådana som de har gett tandläkarutbildning. Sådant sköter de alltså själva, men gruppen som sådan lever och verkar mitt inne i samhället, tillsammans med övriga i samhället. Det är en oerhörd intensitet på de olika områdena där de har sitt arbete — de har exempelvis affärer, skog, ett litet tryckeri och bageri och så vidare. Sådana saker som vi känner igen från vårt eget arbete i Sverige. De har lagt upp det lite annorlunda, eftersom de hela tiden sätter identitet mellan kommuniteten och församlingen. Men de har i alla detaljer funnit praktiska former för samarbete. De bygger upp de enheter som varje hus utgör på

ett metodiskt, varmt och innerligt sätt. De samlas i husen. Det är 11 hushåll med 20 till 30 personer i varje. Här arbetas det metodiskt på undervisning och information. Jag tror det är en väldigt styrka i att de har decentraliserat verksamheten så att varje hushåll fungerar.

Spännande har det varit och mycket, mycket intressant och oerhört lärorikt. De visste inte till sig hur de skulle ta emot oss. Vi har verkligen fått ett kungligt mottagande. Mött en enastående syskonkärlek ifrån de här vännerna och de hälsar så innerligt till alla syskon i Sverige. De var synnerligen angelägna om att betona gemenskapen och att de ville att vi skall samarbeta och lära av varandra.

De skjutsade oss dessutom i en bil hit till New York i går. Vi skiljdes från Gene och hans medarbetare i går förmiddag. Jag vill säga det att de har verkligen bevisat att de är synnerligen angelägna om att vi skall ha en förblivande och fördjupad gemenskap.

R.M.: Är de accepterade av det officiella samhället?

A.I.: Det förefaller vara lite osäkert. Föreläsningen som sådan är ny, och varje nytt inslag i samhället verkar på några chockerande och skräckinjagande. De har tagit barnen ur skolan och undervisar dem själva och då har ju samhället fått orsak att ingripa eller åtminstone informera sig om vad som händer. På den punkten skulle man nästan kunna säga att de har mött samma reservation som vi har mött hemma i Sverige. De lever under samma betingelser som vi har gjort, eftersom de måste betraktas som en protest, en slags kulturrevolution mitt inne i samhället.

R.M.: Ni är i New York och ni fortsätter väl mot Dominikanska Republiken inom de närmaste dagarna. Stämmer det?

A.I.: Ja, det gör det. Vi har ett dubbelrum inne i Manhattan. Sedan på måndag skall vi ner till Dom. rep., Bertil och jag. Vi hoppas kunna vara med och hjälpa dem därnere och vi räknar med att kunna ge fortgående rapporter ifrån vår resa.

R.M.: Vi tackar så hjärtligt, Arne Imsen, för den här inträffade rapporten och önskar er all lycka och välgång under resten av resan.

A.I.: Tack skall ni ha och Guds frid!

Prov- PRENUMERERA

på Midnattsropet

5 nummer för 10:-

Tio kronor är inte mycket, och räcker inte till så mycket; en kopp kaffe med nåt till eller frukt, ett par tvålar, rakvatten eller en flaska hårschampo. Ja, du vet själv hur lätt de försvinner.

Men ibland räcker tio kronor till överraskande mycket. Som exempelvis nu, då Midnattsropet kommer med detta specialerbjudande. Passa på, nu när det händer så mycket nytt i Midnattsropet. Du får hela fem nummer av tidningen med en klar evangelisk linje, det väckelsekristna språkröret i Sverige. Tjugo sidor intressant, väckande, informerande och uppbyggande läsning kommer till Dig var tredje vecka tre månader framåt.

Passa på tillfället, provprenumerera idag för Dig själv och kanske också för någon i Din omgivning.

Välkommen!

Ja, jag vill provprenumerera på Midnattsropet för endast 10:-

Namn:
Bostad:
Postnr:
Postadr:
Tel:

Jag vill också prenumerera till:
Namn:
Bostad:
Postnr:
Postadr:
Tel:

Pren. avgiften 10 kr. per pren. sätter jag in på pg. 57 16 20-4
Sänd kupongen till: MIDNATTSROPET,
Box 344, 101 24 Stockholm, Tel. 08-235 230

Pilgrimsskolan inbjuder till SPORTLOVSVECKA

23 - 29 mars

i Hurdal, Brattlia, Norge

* Vintersport * Bibelstudier

OBS! Ungdomar fr. 10 år och uppåt.

Förfrågningar och anmälan:

- Pilgrimsskolan, Maridalsveien 323, Oslo, Norge
Tel. 00947 - 222 82 40

- Pilgrimsskolan, Box 344, 101 24 Stockholm
Tel. 08 - 235 230, Ulla Näsholm

En framtid och ett hopp

Orosmolnen hopar sig över oss. Depression och framtidsångest komprimeras i många människob bröst. Framtidsutsikterna ser dystra ut. De individuella, nationella och internationella problemen har vuxit oss över huvudet. Och sannerligen inte har ingången i 80-talet inneburit något stopp i den utvecklingen. Tvärtom. Vi vet hur det började — sovjetisk inmarsch i Afganistan — Nato-trupperna i Europa rustas med nya sofistikerade kärnvapen — oro och krigsmobilisering runt Polen — krig mellan Iran och Irak — för att inte tala om alla de oroshärdar som blossat upp på den ena orten efter den andra runt hela jorden. Krigsindustrin spottar ständigt fram nya förstörelse- och utrotningsvapen till de politiska galningarnas vansinneskapprustning. Och motivet är väl att de skall användas?

Text:
Per-Arne Imsen

Det blir inte "bättre och bättre dag för dag", som vi lärde oss att sjunga under 50- och 60-talen. Nederkningen för jorden har börjat. "Allt går mot sin upplösning".

Hur kan någon i denna dystra situation tala om "en framtid och ett hopp"?

Miljögifter och rovdrift föröder vattnet, luften och naturen och människorna förgiftas alltmer av ondska, egoism och hat mot varandra.

Välfärd och ekonomi rasar ihop. Vi har levt ett högt spel över våra tillgångar. Arbetslöshet är redan många unga friska arbetsdugliga människors lott. Vad har de för framtid? Den svenska regeringen har redovisat sin årsbudget med svindlade underskott och statistiska beräkningar om att ytterligare stora skaror skall slås ut från sina arbeten. Och i Europa — de miljontals arbetslösa ungdomar som driver omkring — vilken framtid har de?

Vem är det som talar om "en framtid och ett hopp" när allt pekar mot undergång, kaos och sammanbrott? Är det ett politiskt slagord — en valslogan — en utfästelse ovanpå alla andra oinfriade utfästelser, som politikerna gång på gång måste krängla sig ur. Bibeln säger: "De lova dem frihet fastän de själva är förgängelsens trälar".

"En framtid och ett hopp". Vilken makt och myndighet ligger bakom orden. Vem är det som talar?

Jo, här kommer svaret — det är den evige Guden — han som sade och det vart, han som genom sin makts ord bär allt. Lyssna!

"Jag vet väl vilka tankar jag har för eder, säger Herren, nämligen fridens tankar och icke ofärdens, till att giva eder en framtid och ett hopp.

Och I skolen åkalla mig och gå åstad och bedja till mig, och jag vill höra på eder. I skolen söka mig, och I skolen finna mig, om I frågen efter mig av allt edert hjärta."

Jer. 29:11-13

Vad är då orsaken till all olycka? Människan har vänt Gud ryggen och går mot sin undergång. Hon har inte frågat efter Gud utan sökt bygga ett himmelrike utan honom. Förgängelse, destruktion och synd är inbyggd i hela bygget.

Men människa - VÄND OM!

Nu!! Snart är det försent. Allt det närvarande går mot sitt slut men Gud har berett en framtid för den som omvänder sig och tror på Herren Jesus Kristus. Åkalla hans namn! I det namnet finns frälsning och räddning. Du blir född på nytt — ut ur världen och in i Guds rike — och får hoppet levande att Jesus skall komma igen.

"Nya himlar och en ny jord där rättfärdighet bor förbida vi efter hans löfte."

Och snart blir den syn aposteln Johannes såg verklighet:

"Och jag såg en ny himmel och en ny jord; ty den förra himmelen och den förra jorden voro förgångna, och havet fanns icke mer. Och jag såg den nya staden, ett nytt Jerusalem, komma ned från himmelen, från Gud, färdigsmäckt såsom en brud som är prydd för sin brudgum. Och jag hörde en stark röst från tronen säga: Se, nu står Guds tabernakel bland människorna, och han skall bo ibland dem, och de skola vara hans folk; ja, Gud själv skall vara hos dem och skall avtorka alla tårar från deras ögon, Och döden skall icke mer vara till, och ingen sorg eller klagan eller plåga skall vara mer; ty det som förr var är nu förgånget. Och han som satt på tronen sade: Se, jag gör allting nytt. Ytterligare sade han: Skriv, ty dessa ord äro vissa och sanna."

Upp. 21:1-5

Orosmolnen över jorden hopar sig. Snart bryter det ohyggliga ovädet loss. Bibeln kallar det vedermodan.

Vad är din framtid och ditt hopp?